

PROKLETÍ PŘÍZRAČNÝCH HŘEBCŮ

VLČÍ VĚK

KNiha třetí

Jaroslav Mostecký

Jaroslav Mostecký

PROKLETÍ PŘÍZRAČNÝCH HŘEBCŮ

PROKLETÍ PŘÍZRAČNÝCH HŘEBCŮ

VLČÍ VĚK

k n i h a τ ř e τ í

Jaroslav Mostecký

FANTASTICKÁ
ÉPOCHA

Copyright © Jaroslav Mostecký, 2016
Cover Illustration © Lubomír Kupčík, 2016
Cover Art © Lukáš Tuma, 2016
Czech Edition © Nakladatelství Epoque s. r. o., 2016

ISBN 978-80-7557-303-2 (pdf)

KAPITOLA 1

Cashelská skála

Plazily se po kolenou mezi nohama koní a žadonily o život... Možná i líbaly špinavé boty zaklesnuté v třmenech a s prosbami na rtech se sáply po lemech žlutočerných plášťů. K smrti vyčerpané útekem se potácely sněhem a kopance jezdců je srážely do sněhu...

Ve stopách se dá přečíst víc. Vidím to před očima. Hnali je před sebou jako stádo, než je na tomto místě obklíčili... Jedna po druhé padla únavou na kolena a s odevzdaným leskem v určených očích čekala polibek přibroušené oceli na šíji...

Brodím se mokřým sněhem a zrakem skáču z jednoho těla na druhé. Bylas tady? Nestačil jsem ještě všechny obrátit. Srdce mi mrzne ze strachu, jak se mi to nikdy nestalo, ani za té nejdivočejší bouře na moři.

Křik krkavců, a ve vzduchu je cítit jaro. Dnes poprvé tuto zimu. Rozbředlý sníh, pocákaný skvrnami krve a bláta ze všeho nejvíc připomíná kožešinu prašivého hranostaje...

Závidím ti, lásko! Oč jednodušší je umřít, než zůstat! Svět se převrátil naruby a v očích pálí slzy, které vysušuje mrazivý vítr... Tohle tedy cítí ženy, když po bitvě procházejí mezi

padlými a zahánějí havrany, aby se mohly mrtvým podívat do tváře? Ty studivé prsty strachu, co hrozí sevřít se kolem těla a rozdrtit kosti, svaly a chuť k životu...?

Dokud nevytřeští oči do zsinalé tváře toho, který se nevrátil, kojí se bláhovou nadějí, že se zachránil a lže si rány někde v zapadlém seníku...

U Thorových kozlů! Stejně jako já teď!

* * *

Helgi Troll se narovnal a vodovýma očima se rozhlédl po zvlněné, holé pláni, táhnoucí se od východních svahů Na Gaibhlteského vrchoviště. Slunce se mazlilo s kapkami tajícího sněhu a slibovalo brzký příchod jara. Snad ještě jedna, dvě fujavice přikryjí mumhanské pláně novou bělostnou peřinou a pak už malí chlapi začnou vyhánět lískovými pruty zimu z vesnic...

Viking se zadíval přímo do slunce, aby mohl nějak omluvit slzy v očích, a bezmocně zakroutil hlavou. Nechal se zaskočit na rovině... Kolik jich tu ti šílenci v žlutočerných pláštích pobili jen z pouhého rozmaru a vzteku, že někdo jiný vyvrátil jejich doupě? Kolik, u Thora?

Maně se ohlédl a mlčky, s trpce semknutými rty počítal bezvládná dívčí těla, která už obrátil vyhaslýma očima k nebi, aby se mu nepletla s těmi, k nimž ještě nestačil pokleknout a setřít z jejich tváří zbytky tající jinovatky. „První a druhá...“

V dlani ucítil chřípí svého koně a jemně jej odstrčil. Vykročil stranou a v botách, obalených sádlem promaštěnou kožesíinou, mu to nepříjemně začvachtalo. Obešel ledovou muldu, skrývající snad mršinu ovce z počátku letošní zimy, a sklonil se k útlounké dívence ve vlněných, šedohnědých šatech. Z hlavy jí sklouzla čapka a vítr si unaveně hrál s posledním pramínkem vlasů, který se nestačil přilepit do krvavého koláče na zátylku.

Třicátá první... Helgi poklekl vedle dívky, jemně, jako by snad ještě dýchala, ji uchopil za rameno a opatrně převracel na záda.

Freyjo, bohyně lásky, nikdy jsem o tebe nezavadil ani myšlenkou, ale teď mi pomoz...

Ne. Neznám tě, mrtvá! Helgi se dotkl prsty čela, potaženého slupkou ledu a vzhlédl...

„To není Ulrika,“ promluvil za ním kdosi.

Ani se neohlédl, aby nemusel odpovídat. Skoro se rozběhl k další, do kozelce zkroucené předsmrtnou křečí a nočním mrazem.

„Ta taky ne, Helgi... Neměla rusé vlasy. Když se tu budeme zdržovat, napadnou nás každou chvíli taky.“

Ztuhl. Jako by se znovu vrátil ten pocit zbroušené oce-li v zádech. „Promluv ještě jednou, Leife Olafsone, a zacpu ti chrťán!“ zašeptal tak, aby jej nikdo jiný než Leif nezaslechl. Vzápětí vykřikl a brunátný ve tváři se otočil. „Vím nejlépe...!“ Měl co dělat, aby se ovládl. Leif měl pravdu, ale on teď mezi ztuhlými těly na pláni pod skalnatou korunou Na Gaibhlteských hor hledá Ulriku, jíž slíbil, že se pro ni vrátí. A jestli ji tu najde, s tváří zabořenou do bláta... Pár kroků rozmoklým sněhem, než se ruka přestane chvět zlostí... „Vím, že to není ona,“ začal po chvilce znovu a mírně, ale klid mu nevydržel dlouho. „U Thorových kozlů, proč se staráš, Leife Olafsone? Slíbil jsi, že ji zachrániš, když jsem já plival krev a tři měsíce jsem se nemohl ani pohnout! Místo toho ses pelešil s Arletou! Kdyby Ulrika nakonec neutekla sama, skončila by jako žrádlo žlutě-černých hadů!“

„Alespoň je neobracej! Vrány jim vyklouvou oči.“

„Vrány nebo lišky? Záleží jim na tom?“ štěkl Helgi Troll a rozhodil rukama. „Rozhlédni se kolem! Pobili jich skoro čtyřicet! Čtyřicet žen a panen, kterým byla pokora před osudem

cizí, a dokázaly se vzbouřit a uprchnout! Táhly napříč celým Irskem, vyhýbaly se houfům vykladačů, ženoucích před sebou nové oběti pro ty svoje ušaté hady! Skrývaly se v lesích a každou noc zas prchaly dál a dál od mumhanských útesů! Trhaly pomrzlé vrány zkřehlýma rukama a žvýkaly jejich syrové maso, protože měly strach rozdělat oheň...”

„Tys byl s nimi?“ ušklíbl se Leif uštěpačně a hned nato zvažněl. „Neměl bys klid, dobře. Prohlédni rychle ostatní, Helgi, a když ji nenajdeš, vyrazíme dál. Hlavně se už vzpamatuj, u Odina! Co jsme vyrazili od Hakanovy pohřební hranice, nemluvíš o ničem jiném a okukuješ každou mrtvou... Nemohli je pobít všechny! Některým z nich se určitě podařilo proklouznout a snad se ještě skrývají v salaších na úbočích vysočiny.“

... už dávno ho neposlouchám. S každou neznámou tváří košatí naděje. Kolik jich na tomhle místě zbývá, abych se mohl těšit, že možná opravdu ještě někde žije? Tahle je předposlední, a jestli byla kdy radost se na ni podívat, tak se to dnes už pod tváří pokřivenou strachem nedá poznat...

Tě poslední, k níž míří moje kroky, se derou zpod šátku vlasy černé jako havran... Freyjo, ještě jednou! Zrovna takové si pamatuju! Úplně stejné mi padaly do očí, když se nade mnou skláněla a se zakletou touhou v očích mne kousala do rtů...

Přimrzla k zemi jako balvan v horách. Helgi pod ni zarázil meč a na jeden ráz ji odtrhl od země. Pomalu se překulila na záda...

Cizí! Helgi Troll vydechl a narovnal se. V očích se mu už zas rozhořival oheň. „Není tady!“ řekl slunci a nízkým pahorkům na západním obzoru. „Není tady!“ Vyhoupl se do sedla a ohlédl se po karavaně, která je pomalu dojížděla...

* * *

„Chtěly do Sléibhtanských hor,“ zasténal unavený dívčí hlas. Irská dívka, jíž Leif říkal *Berneško* pro zarudlou skvrnu na jejím krku, se postavila na kozlíku káry a očima, do nichž už nemůže vehnat slzy žádná hrůza na světě, přehlédla pláň i s mrtvými. „Zalez si pod plachtu, Ragenhildo,“ chraptivě se obrátila ke společnosti, u níž ani splývající šat nemohl ukrýt její tajemství před světem. Dívka se chvěla zimou, drkotala zuby a modrýma očima, už kolik dní opuchlými od pláče, se co chvíli rozhlížela kolem... „Tohle vidět nemusíš,“ dodala Berneška tiše a koncem biče pohladila zvířata na boku, aby přinutila spřežení uhnout doprava, přesně ve stopách prvního povozu.

Neforemný, čtyřkolý vůz na čele karavany se právě obloukem vyhýbal poli mrtvých a vysoká, temnooká dívka ze severního pobřeží Connachtu zamručením zastavila volské spřežení.

„Kam, pane?“ křikla na Leifa a trhla rameny. Jí samotné to bylo jedno. Jen se už znovu nechtěla navléct do řádového roucha, a s vytržením v duši zapalovat svíce v kostele svatého Kolumbana. Kříž jí nepomohl, když přišli vykladači v žlutočerných pláštích, unesli ji a předhodili ušatým hadům. To kdyby se tehdy místo za zlatým křížem na oltáři schovávala za někým takovým... Dotkla se Leifa docela jiným pohledem než dřív, a hned sklopila zrak k zemi. V podvědomí se zrodil úsměv a zazrcadlil se v jejích očích.

„Nedokážeš se rozhodnout sama? Vydej se tam, kam ti velí rozum nebo kam tě vábí touha po někom, kdo ti teď chybí... Máte svobodnou vůli, Ethnee!“ odpověděl Leif a překvapeně povytáhl obočí sám nad sebou, že si její jméno zapamatoval. „Nejsme otrokáři. Jen o zásoby na vozech se s námi budete muset podělit!“ Netrpělivě se ohlédl po Helgim a zase se obrátil k dívce. „Jedte, kam chcete, ale mějte na paměti, že nejste v bezpečí. Ani s námi ne, jsme jen dva... Pár mil odtud nejspíš

ještě nikdo neví, co se na mumhanských útesech stalo. První obchodník s ženským masem vás polapí a poveze zpátky.“

„Taky můžeme potkat ty, kteří tady zabíjeli...“

„To jsem chtěl říct,“ přikývl Leif a koutkem oka znovu loupil po Helgim. Už konečně vstával od té poslední. „Jsme jen dva muži a vás je osmnáct. Umíte vzít zbraň do ruky, ale v případě útoku se nebude moci postavit ozbrojeným mužům žádná z vás.“

„Mám strach, už jen když si mám odskočit do houští,“ vzlykla jedna z dívek. „Dovedte nás do města! Zaplatíme, čím budete chtít...“ Zvedla zrak k Leifovi a na tvářích se jí neobjevil ani stín nachu. „Za hradby si netroufnou, a my tam můžeme počkat, než bude celý Erin vědět, že za nás stříbro už nikdo od vykladačů nedostane.“

„Vracejí se!“ křikl zničehonic Helgi a ukázal k obzoru.

* * *

Přijížděli pomalu. Vítr, profukující pláněmi středního Mumhanu, zvedal jejich temně rudé pláště a rozvínoval je jako královské praporečky před slavnou bitvou.

„To nejsou vykladači!“ vydechla Berneška ulehčeně. Vzápětí však, jako by ji samo nebe chtělo vyvést z omylu, přitáhl jezdec na čele houfu uzdu a v povětří zavířil i jeho plášť. Žlutočerný, jako bývá kůže hadů v jeskyních pod mumhanskými útesy...

Blížili se v rozestupu jako hladová smečka, obkličující kořist.

Ethnee seskočila z vozu na zem, opřela se zády o vůz a vzrušeně vydechla. Oběma rukama sevřela jílec meče a břicho se jí sevřelo strachem z toho, co přijde... Helgi si jí všiml a zahnal ji pohlavkem zpátky na vůz. „Vypřáhněte voly!“ křikl. „A vozy do kruhu! Jako hradbu!“ Mrknutím oka se ujistil, že

jsou nepřátelé ještě daleko, seskočil ze sedla a začal dívčí družině pomáhat. Neznámí jezdci viditelně zpomalili, jako by se chtěli pást na bezmoci své kořisti.

K Leifovým uším přinesl vítr zdušenou ozvěnu posupného smíchu. Viking si zaclonil oči a zkusil je spočítat. Dvanáct? Sebevědomě pokrčil rameny a povyjel jim vstříc.

Trvalo to hodnou chvíli, než cizí ozbrojenci pochopili, o co se Helgi se suitou dívek pokoušejí. Paty, ozdobené bronzovými, pŕlměsíčkovitými ostruhami, se lehce dotkly koňských slabín a těžcí, chundelatí irští hřebci vyrazili vpřed jako hnědočerná, kalná vlna.

„Jedou!“ houkl Leif. „I kdybyste ucítily čepel mezi žebry, bojte dál! Která z vás padne do sněhu, nachladí se a umře!“

Ethnee se pousmála a olízla si rty. Teď už stála na voze a odtud útok nevypadal tak strašlivě jako ze země... Ten první ji určitě podcení a snad by ho mohla překvapit. Druhý už se nachytat nedá... Procvíčila si prsty a zvedla zrak. Až budou tam u té muldy, bude muset zvednout i meč. V té chvíli ji to vzrušilo. Zatočila se jí hlava a zatoužila být mužem...

Helgi si změny rychlosti nájezdníků všiml. Netrpělivě odstrčil Bernešku stranou, sám popadl oj vypřažené káry a dotlačil ji na volné místo mezi dvěma povozy. Lítostivě se ohlédl po volech. O ty přijdou. Jestli je útočníci neodeženou, tak je alespoň zabijí...

Oj zaklínal o zadní trámec povozu, určeného původně ke svážení dřeva, a než popadl káru za spodek a zasadil ji do poslední mezery ve vozové hradbě, zavedl dovnitř svého koně. Hodil uzdu Ragenhildě a ohlédl se po Leifovi, který i s koněm zůstal venku.

První z útočníků v temně rudém plášti byl už tady. Leifova a jeho čepel se srazily s kovovým břinknutím a vikingova zbraň se přelomila v půli. Leif nezpanikařil. Počkal, až Irův

meč protne setrvačností vzduch nad jeho hlavou, a v příštím okamžiku udeřil. Pahýlem zbraně vnikl pod spodní lem plíškové zbroje svého protivníka. Vytrhl zmrzačený meč z těla umírajícího a ohnal se jím po dalším, který nezvládl svého hřebce a tryskem, zakloněný dozadu, se přehnal kolem.

Chvilíčka času! Leif se svezl ze sedla na zem a rozběhl se s koněm k poslední mezeře v opevnění. Trhnutím uzdou navedl hřebce dovnitř a sám zůstal venku, aby mohl krýt Helgiho, až bude zasazovat káru na místo v opevnění...

Helgi Troll plácl Leifova koně a popadl káru za zadek. Teď nebyl čas zjišťovat, zda dívčí družina na vozové hradbě odolala prvnímu náporu. Jestli nedokázaly útok odrazit, rozeženou je útočníci po pláni a jednu po druhé přibodnou k zemi, jako to udělali s těmi předtím... Noha mu podklouzla na rozměklém sněhu. Zapotácel se a v poslední chvíli se musel chytit postranice vozu, aby se udržel na nohou. Těsně vedle něj zapraštělo dřevo pod úderem kalené oceli. Viking instinktivně padl na zem, a sotva pod sebou ucítil mokrý, rozšlapaný sníh, mrskl sebou a odkutálel se pod vůz. Podíval se k místu, kde ještě před chvilkou stál a uviděl čísi nohu v nezvykle šité botě z hovězí kůže. Prudce vykopl proti ní, a aniž by čekal, co se stane, proplazil se pod povozem dovnitř obranného kruhu.

„Kde je Leif?“ křikl, sotva vstal. Jeho hlas zanikl v křiku a řinčení mečů. Nemohl se dlouho rozhlížet. Právě na protější straně provizorní pevnůstky zavířil ve spršce jisker ze zkřížených zbraní žlutočerný, vražedný plášť.

To on je vede, blesklo Helgimu hlavou. Přeběhl k vozu, kde se nepřátelům už už dařilo prorazit obranu, a popadl za pas ženu, již si pamatoval podle bílé plachetky jeptišek. Chtěl ji stáhnout dolů a uvolnit tak místo na voze pro sebe...

Vyjekla úlekem, sotva ucítila jeho ruce na svých bocích, podvědomě se po něm ohnala a na okamžik se odkryla nepříteli.

Ocelový jazyk z rukou vykladače už nic nezastavilo. Berneška, bránící vozovou hradbu bok po boku vedle nešťastnice, zděšeně vykřikla a zamrkala před sprškou krve.

Nahoru na vůz se dostal další z nájezdníků, řal shora po Helgim a seskočil do kruhu mezi vozy.

Muž v žlutočerném plášti zkušeně odstrčil kácející se tělo mrtvé a obrátil se k Bernešce. V koutku úst mu zacukalo, když si všiml červené skvrny na krku a cosi zabručel. Dívka nerozuměla ani slovu. Stírala si dlaní krev své družky z obličeje a uhranutě zírala na meč v rukou svého vraha.

„Leife!“ vzlykla a vzpomněla si na jeho drzé řeči před několika dny. Že si vybere odměnu za záchranu? Být souložnicí vikinga? Tak tedy ano, Bůh mě zatrat! Tisíckrát ano, jenom ať je teď tady!

Vrhla po Helgim vyčítavý pohled a couvla o krok. Vykladač byl příliš blízko, než aby proti němu mohla zvednout zbraň na svou obranu... A za ním se tlačí přes postranici vozu další...

„Leife!“ Slyšel? Možná už není. Zůstal za hradbou z povozů. Sám a opěšalý... Ucítila tlak čepele, tlačící se jí do břicha a zatmělo se jí před očima. Jak dlouho bude trvat, než ten muž pochopí, že má pod halenou koženou zbroj? Pak poodstoupí, rozpráhne se...

„Bolí to,“ špitla a prosebnýma očima se dotkla tváře, schované pod krytkou nosu... Už to poznal! Couvl, jak předvídala, a...

Vzduchem, skoro před jejíma očima proletěla hlava, zachumlaná do zkrvavené opony dlouhých vlasů, zažloutlých jak přezrálé obilí...

„Ragenhilda!“ škytla Berneška. „Můj Bože! Čekala dítě!“ Vztek jí dodal sílu a odhodlání. Do holých rukou sevřela ocelový jazyk vykladačova meče a odtlačila zbraň stranou. Pořezané dlaně se jí zalily krví...

Teď už se konečně Helgi zbavil svého soupeře, který pronikl do středu obrany, a vši silou se obořil po Berneščině protivníkovi. Nedosáhl výš než ke stehnu. Rána se rozšklebila až ke kosti a noha už neudržela tělo. Vykladač ztratil oporu a přepadl přes okraj povozu Helgimu k nohám. Neprosil o milost, šílená bolest v rozřáté noze jej pro tu chvíli zbavila vědomí...

Helgi oběhl vůz a vyšplhal se nahoru za záda bránících se dívek. Sotva se tam ocitl, protlačil se mezi ně a rychlým výpadem zbavil plošinu povozu posledního z vetřelců. Rozhlédl se a otřel si pot z čela. Tři? Tři jsme zabili?

„Spíš, vikingu?“ štěkla Berneška. Otřela si do šatů krvácející dlaně a pohrdavě odstrčila Helgiho stranou. Přeskočila z plošiny jednoho povozu na druhý a hnala se k místu, kde ještě zuřil boj. Uprostřed vozové hradby zahlédla Ragenhildu, jak se se zaťatými zuby věší na uzdy plašících se koní, a ulehčeně se usmála. Žije... Kdo to tedy, proboha, byl před chvílí...?

Za sebou uslyšela dupot a ohlédla se. Helgi běžel hned za ní. Zadíchaně se zastavila. Na okamžik jí děj na plošině povozu před ní připadal jako živý sen po večeru plném hrdinských zpěvů toulavého barda. Muž v kroužkové zbroji pod temně rudým pláštěm s výsměchem ve tváři odvracel zoufalé pokusy dívek, které dokázaly celé měsíce přežít v jeskyních ušatých hadů, a nyní padaly k zemi jako obilí před žencem.

Ustoupila na kraj, aby ji mohl Helgi Troll předběhnout, a ušklíbala se. Za to, jak se před chvílí nešťastně vmísil do bitky, jej nenáviděla. Teď...

Ir o krok couvl, když spatřil nového soupeře, a jedinou strašlivou ranou se zbavil ženy, která se mu už téměř dostala do zad...

* * *

Leif ještě zahlédl, jak se Helgi vkulil pod povoz, a na okamžik zaváhal. S ozbrojenými dívkami nemohl v boji vážně počítat, a i když bylo povozů jen pět, přesto dohromady tvořily dost velký kruh, který nebudou obránci schopni uhlídat. Kdyby se útočníci rozdělili na dvě skupinky, museli by rozložit své síly i obránci, a jeden proti šesti... Dál neuvažoval. Rozběhl se k hřebci, jehož sedlo před chvílí vyprázdnil, a bez zaváhání se mu vyhoupl na hřbet. Strhl uzdu prudce doprava, aby donutil hřebce co nejrychleji se otočit, a vysunul z pouzdra na sedle píku. První z ozbrojenců, který jej spatřil, opustil řadu svých druhů, zastrčil meč do pochvy a ukázal slunci stejnou zbraň jako Leif.

Sklonil těžké, jasanové ratiště dolů a pobídl koně do trysku. Leif sice ještě nikdy neslyšel, aby se muži na koních s píkami v rukou takto rozjížděli proti sobě, ale nakonec lhostejně pokrčil rameny. Počkal do chvíle, kdy se kůň jeho nepřítele hnal proti němu jako balvan, řítící se z hor, neschopný zastavit se nebo uhnout stranou. Pak znenadání svoji píku uchopil do ruky jako oštěp a vrhl ji plnou silou proti soupeři. Ani se nezdržoval, aby se podíval, co se stalo. Jeho sok neměl nejmenší naději uniknout a svou rychlostí jen umožnil bronzovému bodci proniknout koženým pancířem.

Leif viděl, že se už cosi děje na hradbě z povozů, ale tušil, že venku, v zádech útočníkům, bude Helgimu a jeho dívčí družině daleko prospěšnější. Jako ostrříž mezi vrabce vrazil do houfu vínově rudých plášťů, tlačících se k hrazení z povozů. Všimli si jej dřív, než stačil ztenčit jejich počet o dalšího... V té samé chvíli se na ně z povozu zřítilo bezvládné tělo zabité ženy...

„Odiin!“ vytrysklo z hrdel vikingů a ječivý ortel nad nepřátele se vzápětí začal vyplňovat.

Helgi postupoval přes bezvládná těla mrtvých a raněných dívek a přikrýval je mrtvolami jejich vrahů. Zbylí cizinci se

ocitli mezi dvěma ohni. Kolik jich ještě zbývá? Šest? A tam je sedmý, co se právě kácí z koně s hrůzně zkrvavenou hlavou...

Leif ucítil mámivý pach krve, a jako by jej štvál do dalšího boje, tlačil se do hloučku jezdců, strhával volnou rukou rudé pláště a mečem křesal přehršle jisker z přileb šilenců, pobíjejících na mumhanských pláních ženy... Boj se chýlil ke konci. První z útočníků našel cestu z klubka koní ven a vyrazil k severu...

Helgi se odrazil, skočil přímo z vozu do vyprázdněného sedla a vyrazil za uprchlíkem. Zaslechl ještě Bernešku, jak za ním cosi křičí, ale sotva zasunul nohy do třmenů, ohlédl se, a když viděl, že Leifovi nic nehrozí, hnal se dál.

* * *

Někde tady...

Helgi přitáhl uzdu a poplácal koně po krku. Čekal léčku. Za uprchlíkem sice zůstávala jasná a dobře viditelná stopa, ztrácející se daleko vepředu mezi kmeny topolů, jilmů a v jívo-vých křoviscích, ale prchající se docela klidně mohl obloukem vrátit a čekat v záloze s připravenou píkou.

V těchto místech už nebyla krajina tak přehledná a jed-notvárná. Rovinu přetínaly široké pásy křovin a stromů a skrze spleť holých větví bylo na severním obzoru vidět zubaté temeno skály, zvedající se přímo z roviny, a jejíž obrysy téměř splývaly s šedou oblohou, jen tu a tam prosvícenou sluneční-mi paprsky.

Přemýšlel, co dál... Už dávno se měl vrátit. Nechat uprch-nout svědka bitky ale znamenalo totéž, jako osobně přivolat nepřátelům posilu... Pobídl koně do cvalu a vydal se šikmo stranou od uprchlíkových stop, k vysokému, rozložitému javoru.

Přimhouřenýma očima bedlivě pozoroval pás křovisek, jestli se někde nepohne větev, jež by napovídala, že muž číhající v jívách mění svůj úkryt...

Nespatřil však nic, co by se mu nelíbilo. Bez nesnází se dostal k cíli, který si vyhlédl. Seskočil z koně, narychlo přehodil uzdu přes nízkou větev a provlékl ji. Ještě poplácál hřebce po zadku a se zbraní v ruce se vydal napříč křovinatým lesíkem...

Zpod lísky zprudka vyrazil zajíc a divoce zakličkoval mezi sněhovými návějemí. Helgi si uplivil, ale uklidnilo jej to. Nikdo jiný by tu tedy neměl být... Rozhodl se projít lesíkem až k hranici křovisek, tvořících severní hranici porostu. Jestli je tam dostatečně rozlehlá rovina, měl by uprchlíka ještě zahlédnout...

Padesát kroků a zastavil se.

Křesťanská znamení! Řada rudohnědých kamenných náhrobků, ozdobených kříži, jejichž ramena spojovala kamená okruží. Sněhové čepice z vršků už dávno odtály, ale podle netknuté pokrývky kolem nich, nikdo tahle místa od podzimu nenavštívil... Ze zvědavosti přistoupil k nejbližšímu a sklonil hlavu k dubové destičce, zavěšené měděným drátem k tělu kříže. Neuměl číst ani latinské, tím méně irské písmo, které mu bylo tolik podobné, ale okamžitě pochopil, že má před sebou jméno toho, jehož kosti práchniví tři sáhy pod zemí. Přešel k dalšímu a podíval se znovu. Překročil náhrobek a podíval se na další. Tady už destička scházela, a jen zelená nitka zkorodované mědi svědčila o tom, že kdysi ani tomuto kříži vyhlazený kousek dubového dřeva se jménem mrtvého nechyběl.

Na větvích černých topolů se rozkrákaly vrány jako o překot.

Helgi zvedl hlavu, pozorně se rozhlédl a znovu se sklonil ke křížům. Hned jak je uviděl mezi povislými větvemi jív, poznal, že je před ním zahrada smrti. Už měl zkušenosti, že se

občas v některých franských hrobkách dalo nalézt malé bohatství, ale zdálo se, že tady jsou všechna těla ukryta pod hlínou a ne v podzemních kobkách. Sehnul se k dalšímu kříži a pokrčil rameny. Druhá polovina nápisu byla shodná s ostatními. Snad to značí příslušnost ke klanu, ale možná se taky řada písmen čte jako *vykladač vůle ušatých hadů*...

Slunce se nadobro schovalo za šedivou oponu nad západním obzorem a začínalo se šerit. Viking zvedl hlavu a rychle zamířil přes hřbitov, aby se konečně podíval, co jej čeká za pásem stromů a keřů. Neměl času nazbyt, jestli chtěl ještě za světla dorazit zpátky k vozům. Přidal do kroku a už se nezdržoval okukováním hrobů. Propletl se mezi nimi a...

Nestačil zastavit. Zamával rukama, upustil meč a zřítíl se do jámy, ze tří čtvrtin zaváté sněhem. V tom bělavém šeru ji nebylo vůbec vidět... Hlasitě zaklel a vztekle udeřil pěstí do zmrzlé zeminy.

Hrob nebyl hluboký... S neustávajícím klením se Helgi vydrápal na nohy a zdupal sních v rohu. Opřel se rukama o okraj jámy a odrazil se. Šlo to. Země byla tady pod stromy ještě pořád ztuhlá mrazem a dosud nepovolila. Viking se vydrápal nahoru, a postavil se. „Zdá se, že to tu ještě není tak docela opuštěné,“ zabručel a oprašoval si rukama sních z kabátce.

„Chtěl sis vyzkoušet, jak se ti bude ležet?“ ozvala se za ním zpěvná irština a Helgi se bleskově otočil. Muž, jehož pronásledoval, stál pár kroků od něho s mečem připraveným k boji a levým loktem se opíral o kříž z červeného vápence.

„Jsme skoro stejně velcí,“ odsekl Helgi. „Zkoušel jsem ho kvůli tobě, Ire. Mně se docela jistě nestane, abych ležel pod křížem! To ty se chystej!“

Rytíř pozoroval Helgiho a odhadoval jeho síly. Proklínal sám sebe za to, že nebyl dost rychlý a nedoběhl k jámě dřív, než se stačil ten vikingský zabiják vyškrábat nahoru. Viděl

ho v bitce na vozech, a zrovna tak viděl, že to byl právě jeho meč, který srazil vůdce klanu Cairilla UaCashela z povozu k zemi...

Helgi postoupil o krok a v tom okamžiku si uvědomil, že v rozčilení nechal na dně hrobu svou zbraň. Nerozhodně se ohlédl. Jestli teď seskočí dolů, už nikdy se nedostane zpátky...

„Tas!“ řekl Ir. „Nebo tě mám podržnout jak jehně?“ Oči ma se dotkl obústku Helgiho pochvy a nepokrytě se rozesmál. „Kde máš meč, vikingu?“

Helgi ustoupil o pár kroků a v rychlosti se pokusil zvednout nejmenší kříž, který byl po ruce. Ani s ním nepohnul, nejspíš patu křížů přisypali zeminou a tak nyní držel, spoutaný mrazem, jako kdyby na tom místě zakořenil.

„Jindy bych tě zahnal do hrobu a nechal tě zaživa zasypat... Velkými kusy hlíny, abys mohl ještě dlouho dýchat,“ pokračoval Ir. Postupoval krok za krokem k Helgimu a svým vínově rudým pláštěm smetal sníh z rovů. „Ale hrob, do kterého jsi spadl, čeká na vznešenější tělo, než je to tvoje. Tenhle hájek ukrývá jen mrtvé z knížecího domu rodiny Éoganacht Chaisíl, potomky krále Éogana Móra.“

Helgi se nepokrytě rozesmál. „Nikdy jsem o nich neslyšel.“

„A o klanu UíCashelů jsi slyšel, vikingu?“

„Něco,“ odtušil Helgi, i když to nebyla pravda. Potřeboval jen vyprovokovat Ira k hádce, odvést jeho myšlenky od toho, že neměl zbraň... Neměl ani klacek... „Jen něco,“ opakoval. „Prý kradou u sousedů.“

„O severanech se říká totéž,“ nenechal se Ir vyprovokovat.

„O severanech se taky říká, že si nedávají jména, kterou nedou vyslovit,“ zavrčel Helgi. „O vás by to neřekl nikdo.“

Ir se zasmál. „Ať tak či tak vikingu, je to jméno, které vzpomíná na krále. Éoganacht! Éoganovy děti. Je to šest století, co žil, a pořád je tu s námi.“

Helgiho oči rejdlily kolem a hledaly něco... cokoli, co by mohl popadnout do ruky a ubránit se tím... „A ti UíCashelové?“ zeptal se jen tak, aby hovor pokračoval.

„Jsme Éoganovy děti, ale je víc větví toho rodu. Ta naše odjakživa sídlila na hradě Chaisíl. Dnes mu říkají Cashel. Takže UíCashelové, jsme my, vnuci Cashelu.

„Vnuci hradu?“ zeptal se Helgi.

„Tak.“

„Pevní jako skála?“

„Správně. Prý jsou vikingové hloupí,“ pokývl Ir hlavou. „Není to pravda!“ Přehodil si meč z jedné ruky do druhé. „Dobře jsem si popovídali, vikingu. Až budu zítra večer pít, pozvednu číši i na tebe. Slibuji. Ale teď...“ Jeho hlas zestudněl. „Musím pro posilu... Nesnaž se dělat překvapeného, skřete!“ štěkl, když se na Helgiho tváři objevil výraz nejvyššího překvapení. „Přece jsi jen kvůli tomu za mnou jel, abych nemohl nikoho přivést? Nemám pravdu? Přece jsi...“

„Budeš zklamaný, Ire. V jeskyních pod mumhanskými útesy už vykladači nejsou!“ skočil mu viking do řeči. „Těla dvou ze tří ušatých hadů hníjí v podzemních teplých jezírkách a desítky žlutočerných bestii zrovna tak...“

„To já přece vím,“ odtušil Ir stejným tónem hlasu, jakým mluvil až do nynějška. „A je to dobře,“ pokývl. „Jen proto pro vás vůdce našeho klanu nezačal vymýšlet způsob mučení. Stačí mu vaše smrt.“

„U Thorových kozlů, poslouchej!“ zavrčel Helgi a ustupoval dál. Kousek napravo za sebou si před chvíli všiml spadené větve a snažil se k ní zacouvat tak, aby si to protivník neuvědomil. „Vaše hnízdo je pryč! Tak proč ještě zabíjíte? Proč vraždíte ženy a dívky, jako by to byly fúrie z Niflheimu?“

Tmělo se rychle. Už se v temném stínu javorů a jilmů nedaly rozeznat ani kříže na protějším konci zahrady smrti.

Ir chvíli uvažoval, než mu došlo, co vlastně Helgi řekl: „My nejsme vrazi, vikingu! Ty ženy byly s vámi a zvedly zbraně proti nám. Kdyby se postavily stranou a sečkaly, jak to dopadne...“

„Blázne!“ vzkřikl Helgi. Znenadání se vrhl doprava, popadl větev a instinktivně se ohnal, aby udržel Ira v patřičné vzdálenosti. „Proč jste tedy pobili ty, které tudy táhly před námi?“ vyhrkl vzápětí zadýchaně.

„Nevíš, co se děje vikingu!“ odsekl muž a volnou rukou si strhl vínový plášť. Zmuchlal jeho konec v ruce a mávnul s ním proti Helgiho holi. „Mumhanem táhnou houfy vykladačů vůle ušatých hadů a vraždí všechny ženy, které jim unikly... Jeden takový oddíl povraždil dívky na pláni, kde jsme vás napadli, a o půl míle dál ti samí vykladači, jeden vedle druhého, poručili své duše Bohu s bronzovými šipkami z našich luků v srdci. Můj pán, Cairill UaCashel, je poslušným poddaným krále Gormonda, a ví, co je jeho povinnost na území, které spravuje...“

Helgi kroužil kolem irského rytíře jako kuna kolem křepelky na vajíčkách. Chtěl se dozvědět co nejvíc, než zaútočí... „Jeden z vás nosí žlutočerný plášť!“

„To byl on,“ odvětil Ir, „Cairill UaCashel. Ten plášť měl na sobě jeho bratr, když ho umučili. Cairill přísahal, že jej nesundá, dokud nepomstí jeho smrt. Byl to vrah a odrodilec, ale jeho bratr!“

Helgi zčistajasna zaútočil a zasáhl Ira koncem hole do kotníku. Ozbrojenec padl na koleno, ale stačil se ještě po Helgim ohnat mečem. Viking uskočil, aniž by mohl využít nastalé výhody. „Tak proč přepadá pocestné?“ křikl.

„Chce se mstít!“

„Ať se mstí těm, kteří mu bratra zabili!“ zasyčel kulatoučkový viking. Naznačil úder svou zbraní, stáhl ji a hroznou ranou

zasáhl soupeře, který v té chvíli vyrazil k protiútok, přímo do obličeje.

Irova tvář se zalila krví a muž se bez hlesu zhroutil na zem. Helgi odkopl stranou jeho meč a přiklekl vedle. „Nemuseli jsme se tady bít, Ire,“ řekl smířlivě. „Kdyby měl tvůj pán odvalu mstít se těm, kteří byli vinni...“

„Aaa... ale vž... vždyť se tak sštal... sštalo!“ zasténal zraněný a vyplivl spolu s krví většinu zubů. „Msš... msštil se se těm pravým...“ Otřel si krev z tváře a otevřel oči. „Nebo... nebo tty nejsši... nejsši Helgi Troll?“

* * *

Helgi se vrátil na místo bitky až k večeru. Obcvalal čtyři vozy, které tady Leif zanechal, a zdaleka se vyhnul mršíně vola, kolem níž se už proháněly lišky a dva zatoulaní chlupatí vlkodavové, jaké chovají na irských hradech. Jeho hřebec, černý jako tufové útesy, nespokojeně odfrkoval a z jeho husté, propocené srsti stoupala pára. Nesl dvojnásobné břemeno, a ani trochu se mu to nelíbilo.

Viking nemusel dlouho hledat. Brzy našel ve sněhu, který se teď, s nadcházejícím večerem znovu potahoval ledovou slupkou, stopy kol a pustil se cvalem v jejich směru. Mrzutě klel. Ir se pořád neprobíral z bezvědomí, a od té chvíle, kdy Helgiho překvapil vyslovením jeho jména, už ze sebe nedokázal vypravit ani slovo.

A co horšího! Ještě než přehodil Ira přes sedlo, vytáhl z hrobu svůj meč a došel až na hranici porostu. Nemusel se dlouho rozhlížet. To, čeho se bál, se tyčilo z rozlehlých rovin přímo před ním...

Jako kdyby sám ďábel z hor na obzoru ukousl velký kus okrově zbarveného vápence, a vyplivl jej na rovinu. Příkře se

zvedající zubatá skála, jejíž bílý sněhový příkrov byl zhanoben vyhřezlými kamennými žebry, se majestátně vypínala k nebi a vystavovala celému světu na odiv svou korunu z nedobytných zdí... S nadcházejícím soumrakem se už nedalo rozpoznat víc, než jen temně okrovou siluetu mohutného hradu a girlandy planoucích loučí na hradbách.

Uprchlík mířil právě tam, a jestliže je v blízkosti tak mohutná pevnost v rukou nepřátel, ať už z nich dělá nepřátele cokoliv, hrozí jim pořád obrovské nebezpečí...

Vztekle švihl koně přes hřbet a důrazným stiskem stehen jej pobídl k rychlejší jízdě. Musejí tu být všude! A k tomu houfy vykladačů! Unaveným zrakem přejížděl zvlněnou rovinu před sebou a po zádech mu vystávala husí kůže.

Ulriko! I kdybys už nežila, tak stejně popros bohy, abych tě mohl najít! Nesnáším nejistotu. Chci milovat, nebo se mstít! Ale ne hledat! Rozumíš? Hledal jsem celý život!

* * *

Z houstnoucího šera vystoupil nový val jív, jilmů a dubů. Helgi přitáhl uzdu, dojel až na několik desítek kroků k mlčenlivé černé mase stromů a křovisek a zastavil koně. Nebál se nepřátel. Kdyby se odhodlali tady strávit noc, docela jistě by rozdělali oheň. Pokud se tu ale zastavil k přenocování Leif, pak by hrozilo nočnímu jezdcí, že jej nejdřív pozdraví kopí a až pak se někdo zeptá na jméno...

Sepjal ruce před ústy, dlouze se nadechl a vyrazil krákoravý skřek havrana.

„Odiin!“ ozvalo se z houští a do sněhu před stromy vystoupil Leif. „Kde jsi byl, Helgi Trolle?“ podrážděně zahřměl hned nato. „Co tě tak zvláštního čekalo za obzorem, že jsi nechal svého druha samotného proti pěti nepřítelům?“

„Ale žiješ, jak vidím,“ zahučel Helgi rozpačitě a seskočil z koně.

„U Tyrovy ruky! Myslel sis, že to nezvládnu?“ nechal se Leif zahnat do úzkých hned na počátku hádky. Ve tmě pod stromy kdosi zasténal. Helgi tomu nevěnoval ani tu nejmenší pozornost.

„Kdybych si to myslel, tak tě samotného nenechám, chlapče,“ utrousil a dal si záležet, aby tón hlasu připomněl Leifovi jeho dětství, kdy mu byl ve všem učitelem.

Mladík se odbýt nenechal. Čelo mu hyzdil čerstvý škrábanec a co chvíli si otíral krev žmolkem cupaniny. „Bylo jich pět a já sám!“ zavyl ukřivděně. „Když na mě dva z nich dotírali, nemohl jsem nic dělat... Podřezávali je jako kůzlata,“ ztišil Leif hlas a vzal do ruky uzdu Helgiho vraníka. „Než jsem se těch dvou zbavil, už tam čtyři ležely...“ Polkl a najednou se vůbec nestyděl za zlomený hlas. „I Ethnee, Helgi! A Grainne! Tu černovlasou, co se těšila, až zase obejmeme toho svého rybáře... A Ragenhildu...“

Helgi zkameněl na místě: „Dál nemluv!“

„Já žiju,“ uklidnil jej ze tmy Ragenhildin hlas. „Chtěl jen říct, že... už jsem klečela, a cítila ocel na krku, když jeden z vojáků cosi vykřikl, a odstrčili mne stranou...“

„Proč?“

Pokřčila rameny.

„A pak?“

„Co bys udělal ty?“ V Leifově hlase znovu zazněl vyčítavý tón. „Zabil jsem ty další! Jenomže to trvalo příliš dlouho! Byl jsem sám, při Odinově krvi! Můj druh v boji mne nechal samotného proti přesile nepřátel, a místo toho se hnal za jediným, který ze strachu utíkal!“

Úder hřbetem ruky přes tvář Leifa umlčel pádněji, než kdyby mu někdo vyřízl jazyk. „Jsi pořád ten holobrádek, kterému

Godfred nařezal na nahou zadnici před celým Hedeby!“ vybuchl Helgi. „Leif Kozlovrah...! Víš, proč ti tak říkají? Ne proto, že jsi zabil kozu, hlupáku, ale proto, že jsi zbrklý! Kdyby jediný z nich uprchl, přivolal by posilu! Víš to stejně jako já!“ Šero zhoustlo k nesnesení. Leif sbíral všechny síly, aby se opanoval. Měl sto tisíc chutí vytasit meč a... Oko Odino! Po všech těch letech se najednou nenávidět!

„Měli jsme je pobít, a pak ho pronásledovat! Neutekl by daleko, blížil se večer!“ zahučel znovu vyčítavě, ale o poznání zkrotleji.

„Stačilo by mu to, věř mi Leife Olafsone!“ zavrčel Helgi. Popadl svého zajatce za lem drátěné kapuce, předtím schované pod přílbou, a stáhl jej ze hřbetu koně do sněhu. „Sotva tři míle odsud stojí hrad, větší než všechny, které jsem kdy v životě spatřil...“ Dřepł si vedle zajatce a přetřel mu obličej hrstí sněhu. „Oni jsou odtamtud,“ kývl a ukázal na zajatce. „Chtěli se nám prý pomstít...“

Zajel nožem pod látku haleny a rozpáral ji až k srdci. Přiložil ucho na nahou Irovu hrud' a protáhl tvář. „Pak se div, že si nechají krást ženy, když nevydrží ani úder kusem dřeva...“ zakroutil hlavou nad mrtvým. Zvedl hlavu k Leifovi: „Všechny je zabili kvůli nám dvěma! Oba jsme vinni. Jeden z nás kdoví-kdy zabil bratra pána toho hradu. Cairill UaCashel se jmenuje a prý to byl právě on, kdo vedl útočníky. Ten se žlutočerným pláštěm.“ Povzdechł si a podíval se po prořidlém hloučku kolem sebe. Ragenhilda, Berneška, jména zbylých čtyř si nepamatoval...

„Mstí se vikingům?“ zeptal se Leif bez překvapení v hlase. „Nebo přímo Dánům?“

Helgi zavrtěl hlavou: „Nerozuměl jsi mi! Chce život Leifa Olafsona a Helgiho Trolla... Dal bych dobrou loď, kdybych nějakou měl, za to, abych se dozvěděl, odkud zná naše jména.“

Ze tmy se ozval kvílivý skřek.

Helgi bleskově vyskočil na nohy a s mečem v ruce se pátravě zahleděl do křovisek.

„To jsem ti ještě nestihl říct,“ utrousil Leif s náznakem ztracené veselosti v hlase. „Taky mám kořist, ale já беру do zajetí jen ty muže, kterým ještě srdce bije,“ neodpustil si rýpnutí. Kývl a počkal, až Berneška s ještě jednou ženou ze zbylé šestice vytlačí zpod větvoví na světlo káru s mužem zabaleným do žlutočerného pláště. „Sekl jsi ho do nohy. Spadl z povozu a přežil,“ popisoval Leif. „Ani ta rána nevypadá tak hrozně, jak ten Ir skučí. Jestli je to skutečně pán zdejšího kraje, možná si jeho životem vykoupíme bezpečnou cestu na východ...“

* * *

„Cairille!“ pronesl Helgi naléhavě a zatřásl se zajatcem.

Muž zvedl víčka a překvapeně vytřeštil na vikinga oči.

Helgi se nad ním sklonil a bezohledně mu vytrhl z úst roubík. „Ty jsi vůdce klanu UíCashelů, a mé jméno je zase Helgi Troll...“ Chvilí se pásl na úžasu v Irově bezvousé tváři. „Je mi lhostejné, jestli jsem zabil tvého bratra, nebo ne! Nikdy se ocel mého meče nedotkla nikoho, kdo by si to nezasloužil.“

„Jsem Cairill UaCashel, syn Conalla Těžkého a vůdce klanu UíCashelů...“ Muž na káře musel zvířecky trpět. Byť mu ženy omotaly ránu několika vrstvami plátna, sláma kolem jeho nohy mokvala krví a začínala páchnout hnisem... Vší silou, co mu zbývala, zatnul zuby, aby bez potupného zaskučení překonal nával trhavé bolesti a zvedl ruku, aby si setřel pot z čela. Nedomáhal to. Jen ji pozvedl a zase mu padla dolů, těžce jako kachna zasažená šípem za letu. „To je mé jméno,“ zachrčel po chvilce. „A každý, kdo je zkrátí bez mého svolení...“

„Taky ti můžu vydloubnout oko,“ zavrčel napůl popuzeně Helgi Troll a pokračoval: „Nehádej se se mnou, dokud vnímáš! Za nějakou dobu upadneš do nevědomí a já vypiju štoudev rybího tuku, jestli se ráno probereš a nebudeme ti muset řezat nohu. Sněť se jinak nedá zastavit... Proto teď možná máme poslední možnost dohodnout se na podmínkách. Necháme tě žít a darujeme ti svobodu hned, jak opustíme území tvého klanu. Jestli nesouhlasíš, začni zpívat své pohřební písně...“

Poslední zbytky světla se stáhly k západu. Ledový víchř se rozehnal krajinou a mráz jedním rázem začaroval rozmoklé sněhové pole v lesklé, blyštivé království ledu.

Jedna z dívek se roztřásla zimou a schoulila se do dřepu. Così mumlala, ale v drkotání zubů nebylo rozumět jedinému slovu.

„Můj bratr byl vrah a vykladač vůle ušatých hadů!“ řekl Cairill. „Zřekl se Boha, ale byl to pokrevní příbuzný a zákony klanu nedovolují, abych se vzdal pomsty!“

„Zabijte ho!“ vyhrkla Berneška. „Leife! Zavraždil Gailu, co nosila plachetku jeptišek!“ Postoupila o krůček blíž a plivla pánu na Cashelském hradě do tváře.

Helgi se po ní rozčileně ohnal a přistrčil ji k dívce, jektající zimou: „Zahřej ji, a nepleť se, když mluví muži!“

V očích jí probleskl vzdor, protáhla se kolem Helgiho a přitiskla se k Leifovi.

„Běž pryč!“ křikl na ni i on, hrubě ji odstrčil a znovu se obrátil k zajatci. „Chci víc, než můj druh! Odložíš svou pomstu o rok, Cairille! A já odpřísáhnou na Odinovy havrany, že za tu službu tě propustíme hned ráno, aby tě mohl tvůj ranhojič ošetřit! Doprovodíš nás na hrad a dáš nám koně, jídlo a pití! To jsou naše podmínky.“

Cairill UaCashel přemýšlel. Když o těch dvou poprvé uslyšel, měl představu hranatých, žlutovousých hromotluků,

z nichž jeden bude nejspíš nějak pokřivený, jinak by nemělo smysl dávat mu přízvisko Troll. Představoval si oživlé severské bohy, kteří sestoupili jen Bůh ví odkud, aby pomohli lidem rozvrátit žlutočerný řád ušatých hadů, k nimž se kdysi přidal i jeho bratr... Namísto toho mu tihle dva připomínali ze všeho nejvíc dvě trosky, vyčerpané bojem a neustálou přítomností toho druhého.

„Přísaháš?“ utnul jeho myšlenky Leif.

„Jakou chcete záruku?“

„Jsi křesťan,“ ušklíbl se Leif Olafson. „Přísahej na kříž!“

„To ne!“ štekla varovně Berneška. „Vůči pohanům není taková přísaha závazná...“

„Já taky přijal křest,“ umlčel ji Leif. „Byl by to těžký hřích, kdyby přísahu nedodržel, nemám pravdu?“ obrátil se na Cairilla UaCashela.

Helgi přešlápl: „Takže vůči mně může svoje slovo nedodržet?“

„Nech se pokřtít!“ neodpustil si Leif, aby Helgimu nevrátil úsměšky, týkající se jeho nuceného křtu na dvoře Karla Franškého.

Helgi si uplivil a přetřel si dlaní vousy na bradě. „Počkám v horách na západě,“ zavrčel. „Za hradby nevstoupím ani špičkou boty! Nejsem blázen...“ Pojednou se zarazil a otočil se k zajatci: „Kdo vlastně byl tvůj bratr, Ire? Neznal jsem žádného UaCashela!“

Cairill se nadvzděl na loktech a přikývl: „Poté, co se přidal k žlutočerným, měl zakázáno se hlásit k svému klanu... Jmenoval se Armin. Armin UaCashel, a vy dva jste jej dali umučit tím nejhroznějším způsobem, o jakém jsem kdy vůbec něco zaslechl...“

„Vzpomínám si.“ Leif přikývl a dokonce se poněkud usmál: „Dal jsem mu vřezat orla poté, co zákeřně vrazil dýku mému příteli do zad! Proti Helgimu nemusíš svou pomstu obracet,

rytíři. Když tvůj bratr umíral a moje ruka se přehrabovala v jeho vnitřnostech, aby mu vytrhla plíci z těla, ležel Helgi v bezvědomí v klášteře Láibe Bláthanna.“

Cairill sebou cukl a zkroutil se. Výbuch bolesti jej skoro obrátil naruby. V ráně mu zatepala jako úderý kladivem a Ir opět vyčerpaně klesl do sena. „Slyšel jsem to trochu jinak...“

„Říká pravdu!“ promluvila malátně Ragenhilda a povystoupila ze tmy pod stromy, aby ji bylo vidět. „Přesně takhle to bylo! Byla jsem tehdy u toho, Bůh je mi svědkem!“

Cairill zakroutil hlavou. „Lapili jste ho prý hned na počátku bitky, a když už nebylo proti komu bojovat, bavili jste se jeho utrpením...“

„To je lež!“ vzkřikla Saska.

„Možná,“ zasípal zraněný a pozvedl se na loktech. Přehlédl ji od hlavy až k patě. „Ty jsi Ragenhilda z Ashfordu?“

Dívka se překvapením zmohla sotva na přikývnutí.

„Myslel jsem si to,“ vyrazil ze sebe mezi dvěma bolestivými zasyknutími Ir. „Kdyby to nebyla právě tvoje slova, připustil bych si pochybnosti, jestli jsi mi řekla pravdu...“

„Rozdělejte oheň, nikdo si na nás netroufne, když ho máme tady...“ obrátil se Leif na Bernešku a zase se vrátil pohledem k svému nedobrovolnému hostu. „Odkud to všechno víš?“ řekl tázavě. „Jak to, že znáš její celé jméno? A kdo ti vyprávěl, co se tehdy stalo před slují s dračí kostrou?“ Vyschlo mu v krku a rozkašlal se. „Kdo ti lhal?“ přidal po chvilce.

„U Thorových kozlů, Leife, nazvi to správným jménem!“ vybuchl najednou Helgi Troll a bouchl pěstí do postranice káry, na které Cairill ležel. Popadl do hrsti čupřinu jeho černých vlasů a obrátil si jeho hlavu k sobě: „Kdo tě proti nám poštal, Ire?“

Cairill zalapal po dechu. „Bylo mi horko, a teď je mi zima,“ zamumlal nesouvisle. „Začíná to...“

„Žije jenom jeden člověk, který byl tehdy s námi, a není teď tady,“ ucedil Leif Olafson s mrazením v zádech.

„Arleta?“ dovtípil se Helgi a zatřásl se zajatcem. „Byla to ona?“

„Arleta, loonoiská princezna,“ souhlasně přikývl vůdce klanu UíCashelů. „Uchýlila se na hrad a poprosila o ochranu před vámi dvěma. Dobrý Bože! Odkud si myslíte, že bych jinak věděl, kudy potáhnete?“

„Jak to, že jí to Jusúf dovolil?“ zašeptal udiveně Leif k Helgi-mu a nechtěl věřit tomu, co jej právě napadlo. „Co její muž?“ vzápětí vyhrkl na Ira přímo. „Taky si na něj něco vymyslela a slavný Cairill UaCashel jej za to nechal stáhnout z kůže?“

„Její muž?“ zakoktal překvapeně zajatec a pro ten okamžik zapomněl na bolest. „Kdo je její muž...?“

„Mouřenín,“ napověděl Helgi. „Jusúf Aferson se jmenoval...“

Cairill UaCashel se chrochtavě zasmál: „Mouřenín? Černoch? Pohled hadích očí vám promíchal mozek! Která princezna by pojala za muže černocho, byť by byl tisíckrát křesťanem?“

„Nikdo neřekl, že se zbláznil,“ zavrčel Helgi. „Jen jsem připomněl, že měl černou kůži...“

Pár větviček zapraskalo a malý plamínek v Berneščiných dlaních zase uhasl. Dívka zlostně vytrhla zpod Cairillova těla náruč sena a zmuchlala je. Sáhla pro křesadlo a dřepala si tak, aby svým tělem chránila plamínek před větrem.

Cairill zavrtěl rozhodně hlavou: „Nikdo takový branou Cashelského hradu neprošel, věděl bych o tom... Možná měla strach se s ním ukázat před nejvzácnějšími a nejstatečnějšími muži Erinu, kteří se v těchto dnech sjíždějí ke Kříži svatého Patricka...“

„Kam?“ zatvářil se Leif zvědavě.

„Ke Kříži svatého Patricka,“ opakoval s dalším zasténáním zajatec. „Stojí hned vedle hradeb nad nejprůkřejším svahem Cashelské skály. Jestli jsi opravdu křesťan, vikingu,“ nadhodil se škodolibým úsměvem, „pak věřím, že se mnou strávíš před Křížem celé pozitřejší odpoledne na modlitbách a rozjímání. Před mnoha a mnoha lety v ten samý den pokřtil Patrick světec mumhanského krále Aenghuse, a stalo se to právě tady. Jestli ti mám věřit, že jsi přijal křest...“ dodal jakoby zdráhavě.

„Chci Arletu,“ zavrčel Leif nebezpečným hlasem.

„Nevzdal jsem se pomsty a vyslechnu vás oba,“ pokývl Cairill UaCashel. „Ale až po Patrickově svátku! Do té doby bude mezi vámi, loonoiskou princeznou i mnou klid zbraní!“

* * *

Jako kdyby chtěl ten, který kdysi určil, kudy povede cesta k bráně Cashelského hradu, ukázat poutníkům mohutnost a rozlehlost královského a svatého sídla mumhanských vládců. Jako by hrad sám dřímал uprostřed zavátých luk a jen čekal na okamžik, až jej jarní vítr probudí, vyfouká studenou vlhkost ze země a on se stane opět okrovou perlou uprostřed smaragdových lučin...

Kára drkotala po nerovné, rozbité cestě, plné výmolů po zimních mrazech a studených kalužin, zaplněných špinavou ledovou tříští. Volci táhli pomalu a mlčky. Jen někdy, když se pokoušeli vzpěčovat před výmolem, zatopeným studenou vodou z tajícího sněhu, se Berneška postavila, a bičem poštípala zvířata po bocích.

Občas minuli skupinku mužů i žen, čvachtajících k hradu rozbředlým sněhem a dvakrát je předjel povoz, plný slavnostně nastrojených lidí z nějaké blízké osady.

Cairill UaCashel sténal při každém nadskočení vozu. Co chvíli si sedal a opatrně dvěma prsty ohmatával místo, kde to

pod několika vrstvami plátna bolestivě cukalo. Noc skoro probděli a ráno neměli chuť ani vůli obvaz uvolňovat a ránu prohlédnout. Stehno nad obvazem mělo nezdravou, promodralou barvu a zranění se přes noc pravděpodobně děsivě zanítilo. Cairill drtil kletby mezi zuby a netrpělivýma, horečnatýma očima vyhlížel hradby Cashelu.

Nikdo si jej nevšímal. Ani dívky, sedící kolem něj s rukama sepjatýma kolem kolen, ani Berneška, která se přece jen občas pokoušela usměrnit potah tak, aby zmírnila otřesy. Stejně tak pro něj neměli oči ani oba vikingové.

Jako magnetová hora, nořící se prý kdesi v západních mořích z oceánských vln a stahující lodě, kterým se už nikdy nepodaří uniknout z její moci, přitahovala jejich pohledy koruna z okrově zbarveného vápence nad nimi. Za zubatým cimbuřím vnějších hradeb čněly vzhůru komolé střechy dvou obytných paláců a hradní kaple, jež si co do velikosti s paláci v ničem nezadala. Budovy stály proti sobě do tvaru trojčipé hvězdy a docela stranou mimo hradby vnitřního opevnění ukazoval k nebi prstem svého svislého ramene Kříž svatého Patricka... Cesta uhnula z přímého směru k hradu a nyní lemovala úpatí kopce jako drhaná krajka lem ženských šatů.

„Čím dál víc lidí,“ zabručel Helgi a otočil se v sedle, aby se podíval za sebe. „A všichni táhnou stejným směrem jako my...“

„Třeba chtějí vidět, jak se popravují bestie z Dánska,“ zavrčel Leif prorocky.

Zprava se přes zasněženou pláň přihnalo dvojspreží grošovaných koní v ozdobných soukenných šafronech, táhnoucích dlouhé saně vystlané stříbřitými kožešinami severských lišek.

„Za to by byla loď,“ zabručel Helgi. „Přitáhni!“ houkl na Bernešku, když si všiml, že muž na kozlíku saní se nemíní ploužit za jejich volským spřežením a snaží se vklouznout

na cestu před ně. Železné sanice příšerně zaskřípaly o kameny, skryté pod řídkou kaší z vody a ledu, saně se na okamžik naklonily na levou stranu a zahrozily překocení. Kdosi vykřikl a z hromady kožešin se vynořila pobledlá tvář. Jen na okamžik, co vložka ochutná teplo ohně a roztaje dřív, než se dotkne země...

„Leife!“ vykřikl Helgi a rozrušeně si uplivil stranou.

Muž na kozlíku se vzepřel v opratích, strhl spřežení zpátky na zasněžené pole a dál hnal koně podél cesty ke hradu.

„U Thorových kozlů, Leife!“ opakoval Helgi. „Poznal jsi ji?“

„Arleta?“ vyhrkl mladý viking a postavil se v třmenech. Sání ale už byly daleko a jen ztěží se dalo poznat, kdo sedí v kožešinách.

„Ne, Arleta ne...“ Helgi bouchl pěstí do dlaně a cosi vztekle zadrmolil. „Ta irská žluva nás podvedla!“ promluvil vzápětí opět srozumitelně a ukázal na Cairilla, už zase blábolícího z mrákot. „Slíbil, že vyslechne nás i ji, a přitom musel vědět...“

„Dodrží to!“ potrásl Leif přesvědčeně hlavou.

„Ale nevydá nám ji, u Thora! On u toho slyšení nebude sám, Leife! Ta žena, která se vezla v saních, mu to nikdy nedovolí, ani kdyby sám chtěl! Byla to...“ Helgi si neodpustil pomlku, aby Leifa ještě o něco víc napnul.

„Birgit, abatyše kláštera v Láibe Bláthanna,“ špitla do hrkání kol káry Ragenhilda. „Setkáme se, docela jistě...“ Přetřela si dlaní rozpálenou tvář a sklouzla rukou přes ňadra až na břicho... „Můj Bože! Co jí teď můžu říct...?“

* * *

Ragenhilda vyhlédla přes Berneščíno rameno a zhluboka si od-foukla. Jsme tady, konečně! Nakonec se na abatysi těšila. Kdyby se jí s ní podařilo setkat, třeba by potom nemusela přenocovat

někde pod plachtou s ostatními... S trýznivou naléhavostí zatoužila po lůžku ve svém pokoji na ashfordském hradě, a jako by sama nevěřila, že ještě někdy překročí dubový práh a padne na medvědinu, kterou kdysi otec přivezl z výpravy do Malé Británie, sama nad sebou se odevzdaně ušklíbla a mávla rukou.

Povoz prohrkal pod obloukem první brány, kterou nezajišťovala ani mříž, a spolu s hloučkem pěších, hlasitě se překřikujících o tom, že se snad prý něco stalo na západním pobřeží, se ocitli na půdě Cashelského hradu.

Rozlehlé nádvoří nebylo právě rovné. Vedle mohutných, vznešených kamenných zdí se nikdo neobtěžoval svah mezi vnitřní a vnější hradbou zkopat do roviny. Nad hlavní hradní branou byl k okrovým balvanům ve zdi připevněn prostý dřevěný kříž, zčernalý lety a nepřízní počasí, a protknutý kroužkem, zpodobňujícím korunu mumhanských králů... Tady za branou se cesta rozdvjovala a odváděla poutníky ze všech koutů země, jejichž kroky přes zimu a nebezpečenství na cestách, směřovaly ke Kříži svatého Patricka. Museli projít nádvořím a pokračovat doleva, širokou promenádou mezi vnější a vnitřní hradební zdí...

„Veď je rovně, děvče,“ houkl Helgi na Bernešku a ukázal, kam má s voly zamířit. Kára se vymanila z neuspořádaného průvodu a zamířila do svahu k hlavní bráně.

Muž držící hlídku překvapeně povytáhl obočí a zvedl proti hlavám volů bodec oštěpu. „Dál ani krok!“ třeskl rozkaz z úst bojovníka, jehož košili z bronzových plíšků zdobil široký fábor odstřižený z ovčího rouna. „Uvnitř nemáte co pohledávat!“

„My můžeme všude,“ odsekl Leif Olafson, seskočil z koně a podal uzdu jedné z dívek na káře. Jako by neměl v úmyslu si dál strážných v hradní bráně všimnat, přešel podél vozu dopředu, vzal volný konec udidla do ruky a potáhl. Voli se opět pomalu rozešli.

„Poutníci k Patrickovu svatostánku musí odbočit ještě před branou a přístřešky si mohou postavit na prostranství před Křížem...“ Muž zřejmě dostal důrazné rozkazy, že má s každým vycházet dobře. Na slavný den Patricka světce by nebylo vhodné zkrátět posvátnou půdu lidskou krví.

„Dobře se podívej, berane, koho ti vezeme,“ houkl Leif ještě přátelsky a počkal, až strážný nakoukne do vozu a překvapeně ze sebe vyrazí nějakou průpovídku.

Ozbrojenec s révovou třepetalkou na hrudi jej zklamal. Podíval se a pokrčil rameny.

„Zavolej ranhojiče a ženské ať připraví nejmíň dvě konvice kořalky!“ rozkřikl se Leif. „Je to přece náčelník vašeho klanu!“ Skoro rozhořčeně se otočil po zraněném, aby se přesvědčil, jestli byl Cairill zrovna při vědomí, když jej jeho voják nepoznal, a když nemohl v popelavě žluté tváři nic rozeznat, vztekle si přidupl.

„Jsem z družiny Diarmuida Mac Ronaina,“ pronesl ozbrojenec hrdě, „a ten potřebuje ranhojiče jen tehdy, když při cvičení se zbraní zraní svého druha. Večer se však prý do hradu nevrátil vůdce klanu UíCashelů. Všichni jeho muži prohledávají okolí na půl dne cesty kolem. Proto na hradbách stojíme i my, kteří jsme se sem přijeli poklonit k Patrickovu kříži...“ Umlkl pod Leifovým pohledem a odevzdaně pokrčil rameny: „Jestli je tedy tento muž Cairill UaCashel...“

„Jsem to já, hlupáku,“ zasípal zraněný na chvíli zase při vědomí. „Hni sebou, jinak za chvíli nebudeš vědět, jaké to je být naživu!“ Těžká dubová křídla brány, ozdobená červeným javorovým dřevem a plátky zlatavě lesklého kovu, se rozevěla dokořán, a Berneška ještě jednou, naposled, pobídla své volky k chůzi.

* * *

To, že jim Cairillovi lidé vykazali v přeplněném hradě nízkou síň, zaplněnou prázdnými sudy, a ukázali jim, kde si mohou nabrat seno pod sebe na noc, byla pocta, jaké se nedostalo ani leckterému z družiníků krále Gormonda, kteří už na rozdíl od svého pána dorazili z Bílé pevnosti před polednem.

Ragenhilda se znaveně posadila ve výklenku v nejvzdálenějším konci síně a beznadějně se podívala po ostatních. Pocta! Tenhle sklep! A oni nic, jako by se jich to ani nedotklo... Pohrdavě odfrkla a svěsila ramena ještě níž. V matném světlo lojových svic vypadala jako socha z mazlavé hlíny, rozmoklá a ztěžklá deštěm... Zničehonic vstala, vyhnula se Helgimu, vracejícímu se ze stájí s plnou náručí sena, a vykoukla do chodby. Neznámý hrad...

Čeho se bát, všechny jsou stejné! Labyrinty ponurých chodeb, jež vedou ke kobkám, v nichž pán hradu vězní netvory ze země bažin a močálů, jsou jenom v pohádkách a ve zpěvech skaldů...

Vyklouzla ze síně a pustila se chodbou doprava, odkud přišli. Už při příchodu si všimla schodiště, vedoucího kamsi nahoru, a jediné někde tam se může nacházet komnata, kterou pán hradu přidělil Birgit, abatyši kláštera Láibe Bláthanna. Ragenhilda se otřásla chladem z průvanu a otřela si z tváře slzu...

Za chvíli! Tváře mi hoří a přitom se chvěju zimou. Děsím se okamžiku, kdy před tebou kleknu na kolena, ctihodná sestro, a tvé oči už nebudou tak laskavé, jako tehdy. Doznám... Co vlastně? Že jsem měla zůstat za zdmi kláštera? Do smrti bych se proklínala, že jsem nenašla odvahu odejít s Hakanem...

Tak co mi zbývá k přiznání? Že mohl žít, kdybych ho nepobláznila svýma očima? Můj Bože, toho nelituju! Ani jsem se nemusela snažit, tak kde je má vina? Šeptával mi, že mám oči do modra jako prohráté moře na mělčině, že voním jako

mateřídouška na stránkách... Může to žena, která se zasněbila někomu, s kým se setká až po smrti, pochopit? Nevěřím! Když mě hladil... Chce se mi zapomenout na to, co bylo potom, a jenom se šťastně smát... Když mě hladil, šeptal mi, že jsem mořská princezna, a jeho ruce vlny, které ji omývaly...

Už jsem na to zapomněla, a bylo to lepší...

Vzpomínka byla příliš živá a zraňovala jako damascénská ocel. Ragenhilda hlasitě vzlykla a otřela si oči plandavým rukávem svého šatu. Proč si osud vždycky vybere toho nejslabšího?

Posmrkla a ve spěchu se pustila chodbou, jako by před něčím utíkala.

Potřebovala si s někým promluvit o tom, co se stalo. Někomu otevřít srdce a někomu se vyplakat v náručí... Minula několikere dveře, za nimiž se neozývalo nic než pokřikování holomků a děveček, chystajících na zítřejší mumraj. Najít schodiště a vydat se po něm nahoru. V tom shonu a přemíře vznešených hostů po celém hradě si nikdo ani nevšimne, že tam nepatří...

Chodba vyústila do další, mnohem širší, v níž v pravidelných odstupech od sebe visely na železných hácích mělké koše se žhavým dřevěným uhlím... Ragenhilda zaváhala jen na okamžik, zatajila dech a navenek sebevědomě zamířila ke schodišti. Bylo poměrně široké a rohože z kozích chlupů na každém schodu svědčily o tom, že tudy chodí jen urození... Nahoře někdo uklouzl i s rohoží po schodu, zaklel, až se na dívčích tvářích rozhořely růže studu, a seběhl dolů. Bez povšimnutí dívku minul a zamířil přímo ven na nádvoří...

„Chci se vyzpovídat, sestro abatyše,“ nacvičovala si Ragenhilda první větu a začala vystupovat po schodech...

První, čeho si v úzké síni, kam ústilo schodiště, všimla, bylo teplo. Vyběhla ještě několik schodů k dalšímu podlaží, ale nahoře byl jen těžký, dřevěný poklop, který měl zabraňovat tomu,

aby ohráty vzduch unikal pryč. Nejvzácnější a nejchoulostivější hosté museli být docela jistě ubytováni právě tady... Bezradně se rozhlédla. Přistoupila k nejbližšímu dveřím a přitiskla ucho až k ozdobnému reliéfu tří propletených tisových lístků.

„Já tak povídám, copak tady děláš, děvenko?“ vylekal ji skřípavý ženský hlas. Odskočila jako přistižená při krádeži a poděšeně se rozhlédla.

„Tady jsem,“ ozvalo se zase. Po schodišti ztěžka vystupovala stará žena a vláčela se s protáhlým, hliněným džbánem plným horké vody. Měla na sobě vínové šaty obyčejného střihu, přepásané drahým páskem, sestávajícím z měděných plíšků, jaké nosí jen ti nejurozenější šlechtici v Kentu. V Erinu ještě Ragenhilda takový opasek neviděla.

„Koukáš, co mám,“ pohodila žena chlubitě hlavou, když si všimla jejího pohledu, a s povzdychnutím postavila džbán na chvíli na zem. „To mi dal můj chlapec za to, jak dobře jsem jej vychovala. Jeho matku si vzala Morigana zrovinka, jak se narodil jeho mladší bratr. Já tak povídám, je to už skoro dva roky, co se vrátil z cesty do...“ zalapala po dechu jako by se nemohla rozpomenout, a na chvíli zmlkla, aby se vydýchala, „... a tehdy mi ten pásek přivezl... Já tak povídám, ptala jsem se, co tady děláš, děvče?“ vzpomněla si nakonec.

„Já... Hledám tady...“

Jenom roztáhla ruce, už stařenin obličej změkkl. „Kohopak hledáš, děvčátko? Měla bys být tam, kam patříš, a chránit se teď, když to všude klouže a chvíli sníh taje a mžik oka nato zase přimrzá... Já tak povídám, ještě někde uklouzneš, a to děťátko... Tomu maličkému se to nebude líbit!“

S povzdechem přikývla: „To už je na mně tak poznat? Taky kvůli němu tady jsem...“

Překvapení. Jen na chvíli. „Lhát neumíš, že ne?“ Stařena se s rozněžnělým úsměvem na úzkých, vybledlých rtech opřela

se o stěnu: „Nikdy bych neřekla, že se toho dočkám. Nechtěl to udělat, vždycky měl strach z královny pomsty...“ Šťastně se zasmála. „Dítě moje! Já tak povídám, nevím o tom, že by ho kněz oddával s nějakou dívkou, to by mi řekl...“ Zarazila se: „Jsi křesťanka?“

„Ale ano,“ vydechla Ragenhilda a upřela nechápavé oči do vráscité ženiny tváře. „Proč?“

„On neví, že se čekáš?“

„Kdo?“

„Ty hloupá! Přece otec toho maličkého, já tak povídám! Cairill, přece! Co bys tady jinak dělala?“

Ragenhilda se zapotácela: „Cairill UaCashel?“

Stařena spráskla ruce: „Svatý kosti! Ty jsi ani nevěděla, kdo to je? Svedl tě a udělal ti dítě?“ Pokusila se o úsměv. „Muži už jsou takoví, holčičko, nesmíme se pro to na ně zlobit... Neboj se,“ dodala šeptem, „o otce to malé nepřijde! Já nedopustím, aby...“ Uprostřed věty se zalkla a zamávala rukou, jako by chtěla posunkem vysvětlit, co měla na srdci. „A na mě on dá, já tak povídám...“ Znenadání sebou trhla a její hlas se zlomil do pláče: „Jenomže ty jsi tady proto, že umírá, nemám pravdu?“

„Umírá?“ Birgit byla zapomenuta. Ragenhilda už pochopila, za koho ji Cairillova chůva považovala, a hlavou se jí rozeběhly divoké myšlenky. Umírá! Kdyby zůstalo při tom a Cairill opravdu zemřel, mělo by dítě otce! Snad by mohla zůstat na hradě a klan UíCashelů by ji přijal za svou!

„Umírá,“ přikývla chůva plačtivě. „Nějací dva vikingové a jejich kuběny ho přivezli v hrozném stavu...“ Úpěnlivý výkřik a klokotavá prosba o milost zadusily další její slova. Stařena se spěchem popadla džbán a s ulekanýma očima se rozeběhla ke dveřím...

Ragenhilda nevěděla, jestli se má smát nebo plakat. Muž uvnitř jí byl vlastně až do tohoto okamžiku lhostejný jako

tráva podupaná ovčím stádem. A teď najednou... Jak vlastně vypadal? Bez vousů, takových mužů se moc nevidí. A krásné vlasy, černé jako havraní křídla... Vlastně každá barva vlasů je hezká, jen když nepřipomíná norského krále, jehož dítě nosí pod srdcem... Vztekle poskočila a udeřila pěstičkou do kame-nů ve zdi.

„Chovám se jak děvka,“ zasyčela zlostně.

Dveře znovu vrzly a stařena vyklouzla zpátky na chodbu. „Jen běž dovnitř, děvčátko,“ pobídla ji pobledle. „Mne vyhnali, a já tak povídám, že jenom proto, že už jsem stará bába nad hrobem. Tebe nevyženou, tomu nevěřím... Hlavně se nekoukej, co mu dělají, a vezmi ho za ruku, to mu pomůže, určitě. Svatý kosti na to, že by to chtěl po mně, kdyby tam nebyli muži z našeho klanu, ale když tam přijdeš ty sama, žádnou hanbu mu nepřivodíš.“

„Ale já nejsem jeho žena...“ škytla dívka a zavrtěla hlavou.

„A chtěla bys?“

Úder kladivem. Někomu patřit! Skoro proti své vůli přikývla.

„Tak budeš!“ břeskně rozhodla stařena. „A kdyby to můj klouček nepřežil...“ hlas se jí zachvěl, ale vydržela, „... tak prohlásíme, žeš jeho ženou byla! Svatý kosti! Kdo to ví, že ne?“

„Bůh,“ vydechla Ragenhilda a zachvěla se touhou, aby Cairill nepřežil.

„Od Boha se dá vymodlit odpuštění za každý hřích, věř mi, už v tom mám zkušenosti... Jmenuju se Eilid, kdybys mě potřebovala. A neplač! Já tak povídám, že mně to srdce rve, když ten chlapec uvnitř třeští bolestí, a teď ty ještě...“ Její tvář se vyhladila jako po přetření bílkem. „Už jsem se bála, že se na strach z královny pomsty jen vymlouvá, a že je neplodný. Někteří velcí muži jeho klanu jsou, věř mi! Co já mohla mít drobotiny, kdyby tomu tak nebylo!“

Jako kdyby si uvědomila, že už vykládá příliš dlouho, zmlkla, otevřela dveře a strčila napolo zmámenou Ragenhildu dovnitř...

* * *

Na hradě to vřelo. Muž, jež byl samotným králem pověřen, aby zajistil důstojnou oslavu dávného křtu, ležel na kupě zakrvácených pláten, v zubech svíral polínko z jasanového dřeva a zatínal nehty do okrajů svého lůžka.

„Pusťte ho, Torcalle,“ řekl ranhojič unaveně a narovnal se.

Dva nejsilnější muži z cashelského klanu pustili ruce a nohy svého vůdce a mlčky, s odhodlaným výrazem ve tvářích, jako by jen jen čekali na pobídku, aby vystřídali svého vůdce na útrpném loži, ustoupili ke zdi.

Ranhojič se odvrátil od svého díla a významně loupł očima po knězi, stírajícímu plátěným šátkem pot z Cairillova čela. „Ten hadřík nebude stačit, otče, ještě jsem vlastně nezačal...“

Vrzly dveře a na prahu se zastavila stará Eilid s džbánem kouřící vody. „Horká voda, pane,“ připomenula se. „A já tak povídám, že by jistě bylo lepší, kdybych tady byla k ruce.“

Nikdo neodpověděl, jen kněz ji počastoval starostlivým pohledem a s ukazováčkem na rtech jí naznačil, co má dělat.

Nesouhlasně zavrňela. „Můj chlapec umírá, a já mám v kuchyni krájet skopové?“

„Tak přines ještě vodu,“ odpověděl ranhojič. Páral pruhy plátna a chystal si je na okraj lůžka.

„Ale ne,“ škytla Eilid. „Bůh je mi svědkem, jaký mám o něho strach! Já tak povídám, nemůžu ho přece tady nechat jen tak napospas...“

„Pokud cítíš touhu pomoci, tak zajdi do chrámu a modli se za něj,“ důtklivě pronesl kněz tichým hlasem. „Bůh je naše útočiště i síla, poslechni mě, Eilid!“

Nechala se vystrkat ven, kněz se otočil a velkýma, skoro jako uplakanýma očima se zahleděl na muže s podivně vykrouceným ostrím v ruce. „Umírá, Scorpicku?“

„Ne. Zatím ne.“ Ranhojič rozhodně zavrtěl hlavou, jako by sám sebe chtěl ujistit, že říká pravdu. „Ale bolest, která teď přijde, bývá nesnesitelná a silnější muži v ramenou, než je Cairill UaCashel, ji neunesli a pomátli se, když jim z rány vyškraboval lékař hnis. Modli se za jeho duši, otče Alistaire, tělo to přežije!“ Kývl na muže u zdi a počkal, až jejich ruce znovu sevrou zmučené tělo.

Kněz se zachvěl a zrovna tak i jeho hlas: „Modlím se vždycy, a tentokrát dvojnásob! Ani netušíš, jak je věc vážná!“

Prudce, aby neprodlužoval bolestivou agónii svého vznešeného svěřence, ranhojič zařízl do podebrané rány na stehně jednostranně broušenou čepelí, jaká se dá koupit jen od maurských lékařů v Toledu, a jen tak tak uhnul před hnisem, který vystříkl až na zeď. Místností zaburácel řev dobíjeného zvířete a zvenčí bylo slyšet polekané a překvapené výkřiky lidí, kteří netušili, co se děje.

„Hotovo?“ pobledle zašeptal otec Alistair, odhodil promočený šátek a otřel čelo, perlicí se potem, rukávem vlastního hábitu.

„Často se na úbočí kopce ptáš, jestli jsi už na vrcholu?“ zavřel nevraživě Scorpick s káravým výrazem v očích. Prohlížel si ránu. Meč Cairillovi téměř seřízl kus masa ze stehna. Ten, kdo jej po boji ošetřoval, vyplazený jazyk zbytečného masa jen připlácl zpátky, stáhl jej plátnem k noze a nejspíš už ránu ani nevyčistil...

Přemýšlel, co dál. Kdyby neměl strach, že nad ním v noci někdo zapálí přístřešek, který si postavil pod Patrickovým křížem, z léčení vůdce UíCashelů by se vymluvil. Pouť na svaté místo by se mohla nevyplatit, jestli zraněný zemře nebo pokud

mu sněť zachvátí celou nohu a bude nutné ji uříznout. Odejet domů jej nenechají a jiný ranhojič na Cashelu není. S králem Gormondem jistě přijede jeho vlastní lékař, ale toho Cashelští ke Cairillovi nepustí ani na dostřel šípu. Každý v Mumhanu ví, že se král ještě nevzdal touhy po pomstě... Scorpick si povzdychl. Když to nedopadne dobře, propadne krevní mstě pozůstalých. Snad kdyby se mu sám Cairill před svědky ze svého klanu zaručil...

„Pane?“ otočil se na zraněného a v té samé chvíli si všiml, že je to zbytečné. Cairillova duše už zase bloudila kdesi mimo tělo a rozmyšlela se, jestli má smysl zůstat na zemi.

Nakrčil nos a v duchu zaklel. Musí se rozhodnout sám...

Opatrně uchopil do kovových svorek cíp odříznutého masa a pokusil se je nadzvednout. Ložisko hnisu pod ním spláchl teplou vodou a pro poprvé přelil zředěnou kořalkou... Nikdo z mužů kolem lože si ani nevšiml, že se znovu otevřely dveře.

Ragenhilda ucítila mezi lopatkami Eilidiny prsty, jež ji postrčily dovnitř a zůstala stát u dveří.

Kde je? Cairill UaCashel... Ani trochu to jméno nehřeje. Studí jako stružka vody, stékající po stěně tajícího ledovce do šedivých vln severních moří... Zachvěla se a v duchu se ušklíbla. Nikdy jsem tam nebyla, jak to můžu vědět? To ti vikin-gové...

Zvedla hlavu. Tak kde je?

Za těmi dvěma muži. Uzlíček bolestných slz a roztřepaného masa. Zuby se mohou cenit s křečovitým úsměvem smrti vstříc, ale z očí strach nevymizí... Ragenhilda se skoro něžně usmála. On přece nesmí přežít! Co by s ní dělal? Třeba by ji dal hnát psy, že se chtěla vetřít do klanu s parchantem v lůnu...

Cudně sklopila víčka, když si všimla překvapeného knězova pohledu. Přesto se už rozhodla. Rukama, schovanými za zády, se odhodlaně odrazila ode dveří a pokývla knězi na pozdrav.

Leží tady a páchne. Statečný Cairill UaCashel! Bolestí neudržel střeva na uzdě... Takových věcí si nikdo nevšímá. Vždyť i při porodu se to prý stane... Kolik měsíců? Říkali, že devět... Horečně počítala a mezitím se krůček za krůčkem brouzdala krvavou cupaninou, poházenou všude kolem.

Devět? Devět měsíců? Můj Bože, to už budou zrát jahody...

„Kdo jsi, dcero?“ zmohl se konečně kněz na otázku.

Zazmatkovala. Jak to říct, a jak neodpovídat, až se zeptá, kdy nám kněz spojil ruce? Upírala na něj oči, šourala se k lůžku v duchu skučela rozčilením. „Poslala mě...“

„Kdo?“ Jeho hlasu chyběla vlídnost, jaká se předpisuje božím služebníkům.

Němě přikývla. Kdo, proboha? Přemýšlela, a aby se jí netřásla ruka, musela se palcem chytit ozdobného řemínku, naznačujícího na jejích šatech pas. Znovu vrzly dveře.

„Abatyše Birgit nás poslala, abychom se zeptali, jak se Cairilovi daří,“ vysvobodil Ragenhildu známý hlas.

Na něj si nemusela vzpomínat dlouho. Ohlédla se a z vyprahlého hrdla dokázala vyrazit jen jediné jméno: „Arleto?“

Naráz se kněz usmívá, a už pro mě nemá ani pohled, když mne Arleta vleče za ruku ven. Tváře mi hoří jako vřesoviště na podzim.

Jak to dopadlo? Hloupě. Běží přede mnou a táhne mne jako loutku. Poslouchám. Co umím jiného? Ta panna v šatě saských šlechticů, která minulé léto na pobřeží Kentu bránila svou svobodu s mečem v ruce proti mužům v žlutočerných pláštích, to už dávno nejsem já. Dnes už umím jenom poslouchat...

I milovat jsem zapomněla, když Hakana sežehla hranice. Kdo mi zůstal? Koho mám? Můj Bože, dej mi znamení, ať to poznám a nemusím tápat jako slepá na útesu...

Táhne mne ze schodů. Po kamenné spirále kamsi dolů. Už nemůžu, to uvnitř se ozývá a já... „Pomaleji! Arleto!“

Artleta zvolnila jen na chvíli. Pátravým pohledem sklouzla po Ragenhildiných šatech a stiskla ji ještě neurvaleji. „Co jsi tam chtěla?“

„U Cairilla UaCashela?“ polkla Ragenhilda napůl vyděšeně. Najednou měla z Arlety strach. „Chtěla jsem... Chtěla jsem...“

„Já vím, co jsi tam chtěla, couro!“ vyhrkla Arleta, princezna z Loonois, a znovu s ní zacloumala, až jí vytryskly slzy.

Ještě pár schodů... Dole už prosvítá denní světlo a mrazivý průvan jim dýchl do obličeje. Vyběhly ven jako děti, když venku padne první sníh. Jen bez toho výskání. Arleta v poslední chvíli uhnula stranou a pustila Ragenhildinu ruku. Malá Saska už zastavit nestačila. Nastavila ruce před sebe v podvědomé snaze ochránit břicho, bolestivě dopadla na kolena a zabořila se tváří přímo do kupy mokrého, natátého sněhu.

„Postav se!“ křikla na ni Arleta hněvivě, rozhlédla se kolem, jestli je někdo nepozoruje a podala jí ruku. „Tak vstávej!“ zasyčela, když se Saska ani nepohnula. „Nebo když řeknu: *Vstávej, u Odina*, poslechněš mě spíš?“

Mladá žena se v mokrých šatech rozklepaně zvedla na nohy a začala si v prstech ždímat jejich lem. „Nemůžeš mě nechat být?“

„Chráním tě, huso,“ ucedila Arleta a odtáhla ji stranou, kde se k vnější hradbě tiskl roubený kurník: „Připadáš mi jako ta poslední běhna v Luimneach, kterou už nikdo nechce, a tak hledá, koho by ulovila pro zbytek života.“

„Arleto...!“ vydechla s ošklivostí v hlase Saska.

„Nelíbí se ti to, maličká?“ mňoukla loonoiská princezna jako hladová kočka. „Lars, Šťavnatá lebka mluvil vybraněji? Myslíš, že nevím, co jsi tam chtěla? Jenom se mi stará Eilid pochlubila, že je u Cairillova lůžka děvčátko...“ Arletina tvář se

zkřivila a princezna se pokusila napodobit hlas staré ženy: „... děvčátko, co nosí pod srdcem jeho synáčka... Huso! Hned mi bylo nad slunce jasnější, že to můžeš být jediné ty a chytáš se mrtvé ryby jako rybář, když se mu převrátí člun! Kdyby tomu uvěřili, tak tě nechá král podříznout, sotva dorazí na Cashel!“

„Proč?“ vydechla Saská s upřímnou hrůzou. Naděje splaskla jak rybí měchýř, ale vlastně ji to ani moc nemrzelo.

„Tam na útesech jsem ti zachránila život,“ vyhnula se odpovědi Arleta a pohodila zlatými vlasy, staženými vínově rudou stuhou, jaké nosily dívky z domácího klanu.

Ragenhilda přikývla. „Mám ti uhnout z cesty? Ty ho chceš?“ Trpce se zasmála. „Stejně umře,“ řekla a pohodila rozčuchanými vlasy.

„... a na pláních, když se Cairill chystal vyjet se svými lidmi, aby vás pobil... Když vsedali na koně, do jednoho mi slíbili, že dívku, která se čeká, nechají na živu. Nestalo se snad?“ dodala Arleta vševědoucně.

Saská zaskočeně přikývla a o pár kroků ustoupila, když se proti ní začal čepýřit kohout.

„... a teď jsem ti zachránila život potřetí... Věř mi tedy, ano?“

Kohout nabubřele zamával křídly a vznesl se na nízkou zídku. V nejbližší blízkosti už zase nebyl nikdo, kdy by ohrožoval jeho hájemství.

„Tak proč?“ vykvikla Ragenhilda. „Přece by mě král nechal zavraždit, kdyby byl otcem mého dítěte správce jeho největšího hradu...“ Zarazila se a skoro zahanbeně zvedla k Arletě oči: „Král mu chce dát svou dceru?“ kníkla tiše jako vystrašené kotě.

Arletina ruka pleskla Sasku přes tvář. „Vzpamatuj se, bláznivá!“ vztekla se loonoiská princezna a hned se zase ztišila, když si všimla zvědavých pohledů lidí hemžících se nádvořím.

„Cairill před časem zavinil smrt jediného králova syna, ví to přece celý Mumhan! On a Brian Osraige, už je to pět let...“ chrllila Arleta ze sebe. „Králov syn se tehdy vydal v čele vojska dobýt pro svého přítele Briana Osraige zpátky území jeho klanu, které zabral laigheanský král. V bitvě měl Cairill králova syna chránit a selhal. Král Gormond přísahal, že žádné dítě Cairilla UaCashela se nedočká dospělosti...“

Ragenhildě vstaly vlasy hrůzou na hlavě. „Zešílel?“

„Možná,“ připustila Arleta s pokrčením ramen. „Už rozumíš tomu, že jsem ti zachránila život? Král Gormond nebude riskovat, že se malé narodí a Cairill ho stihne ukrýt někde v horách nebo ho pošle do Británie. Každý ví, že tam předminulou zimu byl, a nikdo netuší, co si tam domlouval...“

„A proč...?“ Ragenhilda zmlkla. Její *proč* už popudilo i ji samotnou.

„Teď půjdeš se mnou a necháš se zavřít v mé komnatě,“ nenechala ji Arleta domluvit. „Slib mi to! Počtvrté ti chráním život, a za to budu chtít jen hrozně málo.“

Ragenhilda přikývla. V Arletiných očích, v nichž blankyt na okamžik vystřídala temně modrá barva borůvek, se dalo bez nesnází vyčíst, co by ji čekalo, kdyby odmítla.

„Půjdu s tebou,“ hlesla naoko odevzdaně a v duchu se nepřičetně zaradovala nad tím, že není tak docela hloupá, jak si ta loonoiská klisnička představuje.

„Něco se stane,“ zašeptala Arleta s přehnanou tajuplností v hlase. „A mého pokoje si při tom vraždění nikdo nevšimne.“ Mávla rukou, aby zahнала otázku, již viděla na Ragenhildiných rtech. „Za mými dveřmi budeš v bezpečí, a za to mi potom pomůžeš...“

„Neslíbím nic, když nevím, co budeš chtít!“ váhavě protestovala Saska. Paprsky slunce se na chvíličku prodraly přes houstnoucí mračna na obloze a zatáčily po ledových

píšťalách krápníků, zdobících stříšky nad každou kamennou zdí lemující nádvoří.

„Co bych mohla chtít, Ragenhildo?“ Arletin hlas zesládl jako med lesních včel. „Co víc, než jen to, co mi už jednou patřilo? Než jeho dlaň na mých vlasech a rozesmáté oči, když jsme se s večerem vraceli do srubu s kořistí? Než jeho smích, který nejde uchopit do dlaní, než spěch, s jakým zatápěl v hliněných kamnech, aby nám nebyla zima, až mu při milování sklouzne kožešina ze zad...“

„Arleto?“ pípla Ragenhilda a opatrně se prsty dotkla zasněžené tváře.

Vytrhla se s bouřnými očima jako po probuzení z nešťastného snu. „Nechci nic, než Leifa Olafsona...“ zaskřípala s povzdechem, jako kdyby ji čekalo něco nehezkého. „Anebo pomstu! Na Hjaltlandech, severních ostrovech na západ od Alby je zvyk, že mužům, kteří zradí lásku, přiloží ta zavržená na holou hrud' rozžhavenou pochodeň, aby se jeho srdce rozpálilo alespoň ve chvíli smrti... Než dočista pukne pro její oči...“

„Cos udělala s tím mouřenínem?“ vydechla Ragenhilda s hrůzou v hlase a po zádech jí přeběhl mráz.

Neodpověděla jí. „Slibuješ?“ Její hlas zaduněl jako z kovové kobky.

„Pro živého Boha, co vlastně po mně budeš chtít?“

„Helgi Troll bude Leifa bránit. Něco si vymyslíš, abys ho odlákala...“

„A co?“

„Třeba se mu dej!“ vyjela na ni loonoiská princezna. „Jsi zvyklá na vikingy, nebo ne?“ přidala zlomyslně.

Saska si dřepa, nabrala si z hromady hrst sněhu a přetřela si čelo. Poprvé v životě si pomyslela, že vražda nemusí být tak hrozný hřích. „Mám na výběr?“

„Ani trochu.“

Zamířily zpátky, ke kamennému paláci, v němž byla kdesi ukryta i Arletina komnata. Ještě před schody se Ragenhilda zastavila a mlčky, bez jediného slova obrátila oči k Arletě.

Loonoiská princezna vzdychla. „... jak ti to mám vysvětlit? Brian Osraige je už ke králově radosti po smrti, a ty jsi byla tehdy u toho, když mu Lars vřezával orla do zad. Včera jsi stála kousek od místa, kde Helgi málem zabil Cairilla, a ti, kteří tě měli, Lars i Hakan, už naživu taky nejsou... Přinášíš mužům smůlu, Ragenhildo, tak se jim přestaň plést do cesty!“

Malá Saska poslušně vystoupila na první schod a vzápětí se rozvzlykala. „Copak jsem čarodějnice?“ zaječela na celé nádvoří.

Arletina dlaň se jí semkla na rtech a zadusila další slova.

Ragenhilda se zoufale zakousla do Arletiných prstů a trhla hlavou do strany, jako kdyby jí je chtěla utrhnout. „Pusť mě!“ zařvala nepřičetně, když se konečně osvobodila, a ohnala se po ní rukou. Minula Arletinu hlavu jen o kousek, vybuchla v slzách a svezla se zády po stěně na studené schody.

„Vstaň,“ poručila Arleta smířlivým tónem a podala jí ruku. „A na Cairilla zapomeň!“ dodala po chvílce, když už ruku v ruce vystupovaly po schodech k její komnatě. „To on má při tom zabíjení pozvednout meč jako první,“ zašeptala, aby to nikdo neslyšel. „Jestli teď neumře...“

KAPITOLA 2

V předvečer Patricka světce

Jako škvor, skrývající se ve skulinách popraskaných stropních trámů, který zničehonic, snad závanem průvanu, spadne na bílou přikrývku v dětské kolébce. Jako na palec dlouhé, hnědé tělíčko, které sklouzne z pokrývky na krk a vydrápe se nemluvněti do ucha...

Přesně tak se ten předvečer snesla noc, nepozorovaně a zákeřně.

Vítr se skučením přihnál kovově šedou plentu, kterou přetáhl přes oblohu, a zešeřilo se dřív než jindy v tento čas.

Do velkých a těžkých stříbrných držáků, pro zítřejší slavný den zavěšených na kamenných zubech krakorců, jež podpírají dřevěné ochozy věží, zasadili cashelští muži zapálené louče a po hradebních zdech v blízkosti Kříže svatého Patricka vzlínalo matné, čadivé světlo olejových lamp... Nad mumhanskými pláněmi však převzala vládu tma a hrad Cashel s Patrickovým křížem svítil jako obrovský maják uprostřed temného oceánu zla a utrpení.

Na nádvoří hradu mnich Duahan, zvaný Harfeník, povoláný pro dnešní slávu až z ostrova Hy, který před dvěma padesáti lety pro obrovská hejna holubů přezdil svatý Kolumban na Ionu, rozechvíval struny svého nástroje a opěvoval udatné činy Patricka světce. Proplétal slova do košatých veršů jako žena, když splétá kopřivové nitě do ozdobných krajek. Zpíval o velkém boji svatého Patricka s ďáblovou matkou, obludou An Chaorthanach, o tom, jak ho, sotva odrostlého, unesli muži Nialla, Krále devíti rukojmích, a jak mladík, jehož si Bůh vyvolil, aby se jednou stal světcem, uprchl z otroctví a po letech se do Erinu vrátil s vírou v Ježíše v srdci...

Pod kamenným křížem, na úzkých prostranstvích mezi přístřešky a kolem velkých ohňů, kde by už jeden nepotkal urozeného, jehož uši jsou uvyklé umně poskládaným strofám vzdělaných harfeníků, dudáci v károvaných plédech skotských klanů a se zasněnými očima mačkali měchy z kozinky a přes temnou, vznešenou hradbu Cashelského hradu se do mumhanských plání přelévala tklivá, čarodějná melodie beze slov... Sladká a divoká, šumící jako vřesoviště, čechrané vichřicí těsně před bouří. Vzpínala se k nízkým mračnům, plným sněhu, a šel z ní mráz a horko. Kvílela jako vítr v komínech prastarých kamenných druidských chatrčí a bylo z ní slyšet hučení jarní vody i příboje na útesech, zpěv polonahých horalů, čekajících na pobřeží se sekyrou bradaticí v ruce, až přídě vikingských lodí zadrhnou o písek a do vody vyskáčí Norové v drátěných osnířích, bělavých zaschlou solí... Připomínala sténání borovic v poryvech větru a zrychlený dech vzdávajících se dívek... Na udupaných plátcích pod Křížem, vedle plátěných přístřešků, vířili bez dechu v divokém tanci muži a ženy, oči jim svítily, i když už umdlávali a po čtyřech, zmožení kořalkou z jablek, zalézali do svých dočasných úkrytů spát...

Večer však nebyl stvořený pro oslavu. Sotva se setmělo, víchř se zvedl z roviny a jako rozzuřený had se vrhl proti hradu. Plameny loučí se zasmýkaly jako v posledním tažení, olízly hradební zeď a zhasly na jeden ráz.

„To je znamení,“ zašeptala v okně své komnaty abatyše Birgit, ale zůstala tiše sedět, jako kdyby tomu sama nevěřila.

Obloha ještě víc zčernala, snad se schylovalo k bouři. Muži ve vínově rudých pláštích Cashelova klanu odpalovaly louče jednu od druhé a v očekávání vzhlíželi k hlásce. Dnešní večer má přijet král!

Z plání, prostírajících se na východ od Na Gaibhlteských kopců, se zdvihal hladový vlčí zpěv a zatoulané ovce přimrazil strach.

A opět se rozsvítil Cashelský hrad...

Laskavé tóny Duahana Harfeníka stoupaly po zdech paláce až k oknu, kde pod nízkým klenutím své ložnice zuby Cairilla UaCashela drásaly jasanové dřevo na třísky. Na čele mu vyrážely pramínky potu a kněz Alistair je sotva stačil stírat. Muži, ležící mu na rukou a nohou, drtili mezi zuby kletby a z posledních sil tlačili svého vůdce zpátky na zkrvavené lůžko...

„Očistec!“ vykřikl Cairill a s dlouhým, bolestným záupřením se bezvládně zhroutil zpět.

V povětrí zavířily první vločky sněhu. Víchř zavyl s novou silou a znovu setnul plamenné hlavy loučím. Ozbrojenec na ochozu hradební zdi se naklonil dolů, aby ještě jednou zapálil pochodeň na zdi pod sebou. Noha mu uklouzla na mokřém dřevě a muž se bez výkřiku zřítíl dolů, do uličky mezi hradebními zdmi.

Hřebec, před nějž s žuchnutím dopadlo tělo, odskočil jako před jedovatým hadem. Jezdec se zapřel v třmenech a teprve v té chvíli se kůň splášil. Pohodil hlavou a zařičel. Vrhel se jako smyslů zbavený přímo proti dívkám, v čtverylkovém taktu

podupávajícím kolem dudáků. Rozehnal tanečnický a s pěnou u huby se hnal vpřed.

Muž, který se zřítíl z cimbuří, svůj pád přežil. Ztěžka se zvedl na všechny čtyři, ohnal se po ruce, která se mu snažila pomoci, a roztřásl se z přetrpěného úleku. Šílený kůň se v plném trysku hnal přímo proti náspu, z něhož se zdvíhala hradební zeď. Jako kdyby si chtěl rozdrásat bok o kameny, čnějící ze zdi, otřel se o ni, rozdrtil svému jezdcí nohu, a při příštím skoku se jej zbavil...

V Cairillově komnatě zatím ranhojič opatrným, ale rozhodným pohybem seškrábl z obnažené svaloviny žlutavě šedý polvlak hnisu. Cairill vytřeštil oči a v záchvatu bolesti překousl dřevěný kolík...

* * *

Birgit, sestra králova a abatyše kláštera Láibe Bláthanna, rozmrzele vstala a přecejen přistoupila k oknu. Vůbec nic se jí ten den nelíbilo. Už tři dny trpěla rýmou a tupá bolest spolu s hučením v hlavě zvěstovaly nemoc. K tomu se počasí zhoršilo, a Bůh ví, jestli zítra nebude tak ošklivo, že se bohoslužba u Patrickova kříže odbude jen rychlou modlitbou...

Nic však nenapovídalo tomu, že by se lidé dole na nádvoří trápidi stejnými starostmi. Přišlo jich mnoho, i těch významných ze vzdálených končin Erinu, z Mide, Uladhu i Connachtu. Kolem kupce, který prodával sladký karamel, postávala čtveřice mužů v šedivých plédech manxských Dougallů, dokonce i červené, bíle kárované plédy Ostrovanů zahlédla, když procházela po příjezdu nádvořím, a teď se dole mihl kouřem zašedlý zelený tartan, který podle lipové větvičky vetknuté do spony patřil někomu z klanu cymranských Rhydderchů...

„Kdo je to tam?“ Birgit přidušeně vykřikla a nevěřicně si protřela zrak. Odhrnula z okna závěs z hrubě čištěné ovčí vlny a vyklonila se do zimy. „Přísahala bych...“ Abatyše se ohlédla po své společnici a skoro vesele spráskla ruce: „Vzpomínáš si na toho vikinga, co si léčil zranění v našem klášteře?“

Tlustá žena v plachetce laické sestry lhostejně pokrčila rameny: „Nikdy jsem ho neviděla, sestro abatyše, a ani bych se po něm nepodívala koutečkem oka... Nemohu si tedy na něj pamatovat.“ Její masité rty hlasitě mlaskly a žena zalapala po dechu jako jezerní ryba na suchu. Měla kolem žeber a pod nimi příliš mnoho tuku, než aby dokázala bez obtíží pronést obě věty na jedno nadechnutí.

„Přísahala bych, že jsem jej teď zahlédla dole na nádvoří,“ pokračovala abatyše Birgit zamyšleně. „Zajímá mě...“

„Jako že je Bůh nade mnou, už to nechci slyšet! Člověk jako on by tě zajímat neměl, sestro,“ nenechala ji domluvit její společnice a hlas se jí zachvíval nad vlastní opovážlivostí. „Je to pohan a...“ Už to nestačila dopovědět a zase se musela nadechnout.

„Zbláznila jsi se, Winklero?“ vybuchla abatyše smíchy a znovu vyhlédla dolů. Už se ztratil... Její zrak marně pátral mezi lidmi, přecházejícími sem a tam a okukujícími hrubé, dřevěné stoly s medovými koláčky, uzenými rybami a vzácnými směsmi pro vykuřování duchů mrtvých předků... Nevěřicně zavrtěla hlavou a stáhla se dovnitř. Upravila houni v okně, aby do komnaty příliš netáhlo, a nastavila dlaně ke koši s řevavým dřevěným uhlím. „Helgi Troll se jmenoval ten viking,“ prohodila ke společnici a rozpustile se uculila, když viděla, jak to s ní opět trhlo. „Kde byl, tam se něco semlelo, a moc bych za to nedala, že jestli opravdu někdo vypálil sluje ušatých hadů, jak se povídá, tak u toho byl on...“

Winklera odložila starou, sepranou plachetku, na níž se pokoušela už od včerejška zalátat vypálenou dírkou od žhavé

jiskry, a s povzdechem pohlédla na abatyši: „Žádný viking! To svatý Patrick vyhnal z Irska hady!“

„Říká se,“ přisvědčila abatyše se vševědoucím pousmáním. „Ale ani on nemohl za celý svůj život stačit prošťarat kdejakou noru, co jich v Erinu je. Ti velcí, žlutočerní, se ukryli do slují na západním pobřeží, Winklero, a nikdy se nikdo neodvážil tam za nimi sestoupit. Bůh je mi svědkem, že vím, co mluvím! Mí předkové na mumhanském trůnu nic nez mohli, když přišel čas tahu draků. Většinou odtáhli válčit jinam, aby nemuseli proti žlutočerným pláštům vystoupit a zároveň aby je nikdo neobvinil, že ve své zbabělosti zůstali za hradbami. I Cormac mac Airt, který dobyl na Piktech polovinu Albanu, nedokázal víc, než nechat vyškrábat z análů jakoukoliv zmínku o tom, že za jeho vlády nadešel čas draků. Málo o tom víš...“

„To je jedno!“ zakvílela sestra Winklera neuctivě a odhodila svoji práci na lůžko. „Světce nevyhnal hady úplně, a tak museli připlout pohani ze severu, aby to dokončili?“ vyplivla pohoršeně.

„Mluví z tebe hloupá zášť,“ mávla Birgit rukou a opatrně si sáhla špičkami prstů na čelo. „Elán není všechno, Winklero, ani elán pro boží věci! Raději mi přines odvar z heřmánku. Lehnu si a pokusím se zaspát tu otravnou horečku.“

Sestra Winklera bez dalšího slova odmluvy vstala a kolébavou kačením chůzí vyšla na chodbu...

Ještě jednou odhrnula abatyše houni z okna a vyhlédla ven. Ne, nejspíš to ani nebyl on, jen někdo podobný. Už se stmívá a hra stínů dokáže zmást i člověka s mladším zrakem. Otřásla se. Bude studená noc... Přelétla pohledem po hradbách a její zrak se vyšplhal po zdi protějščího paláce. Tam v okně...

„To přece není možné!“ zašeptala. Mám snad vlčí mlhu před očima? Nebo mrtví nenacházejí klidu a přicházejí mě strašit? Ta dívčí tvář v okně naproti mi tolik připomíná...

A dost! To už by byla příliš velká náhoda! Rozhodně odstoupila od okna a zamířila ke dveřím. Na chodbě se srazila s Winklerou, bez slůvka vysvětlení se protáhla kolem ní a skoro, jak jí jen její věk a stav dovolovaly, se rozeběhla ke schodišti. Přece na ni Bůh neposlal mámení! Docela určitě to byla ta dívka. Saska z Kentu... Ragenhilda! vzpomněla si konečně. Tak se jmenovala! A jsou tady oba! Můj Bože, co se zase bude dít?

* * *

Helgi odsypal z váčku dvě hrudky stříbra a zazubil se na chlapíka za stolem. „Nikdy jsem to neochutnal,“ pokrčil rameny, jako by se styděl, že si kupuje dětský pamlsek, a zvědavě strčil kousek fondánu do úst. „Tohle by bylo škoda obětovat bohům,“ zahučel dánsky, aby mu lidé kolem nerozuměli, a natáhl ruku po dalším.

„Nejdřív stříbro! Tyhle už jsou poslední...“

Viking lítostivě odsypal další dva kousky bělavého kovu do kupcovy dlaně a dlouho vybíral, až si vytáhl o ždibec větší kus, než byl ten co kupci na dlani zůstal. „Dobré,“ pokývl hlavou. „Proč je to tak drahé?“

„Je to saracénská pochoutka,“ pokrčil rameny kupec ve frygické čapce a sesypal další dva kousky stříbrného kovu ve váčku. „Nedá se koupit ani na trhu v Quentowicu. Nakupuji to zboží od saských pirátů. Je to kořist z přepadených saracénských lodí...“

„U Thorových kozlů!“ svažtil Helgi obočí a natáhl se pro poslední fondánovou kuličku. „Tolik galér jsem vyplenil, ale nikdy mě nenapadlo koukat do dóz na cukrovinky.“

„Muž se pořád učí,“ houkl mu zezadu do ucha Leif a zasmál se. „Zůstal jeden?“

Obchodník zavětral příležitost a přikryl dlaní poslední kousek narůžovělého fondánu. „Ten muž,“ ukázal na Helgiho, „mi

nabízí dva kousky stříbra. Možná prodám, možná ne. Co nabídněš ty, pane?“

Helgi se zašklebil a pobaveně mrkl po Leifovi.

Leif se na okamžik zamyslel. Vedle něj se kdosi pobaveně uchechtl a zastavil se. Dražba pro takovou hloupost se hned tak nevidí...

„On dva?“ opakoval Leif, vytáhl svůj váček, rozvázal šňůrku a nakoukl dovnitř. „Tak já jeden!“ vyhodil svou nabídku.

Kupec překvapeně zamrkal, ale už byl zvyklý na různé nápady mužů z královských či klanových družin, a tak beze slova přisunul kousek fondánu k Helgimu. „Dva,“ řekl tiše.

„Dražba je dražba,“ zavrtěl Helgi hlavou. „On nabízí jeden, tak já půlku, nebo deset měďáků, to je tak stejně...“

Hlouček kolem se už nepokrytě rozchechtal.

„Pět měďáků!“ houkl naoko rozmrzele Leif. „Poslední nabídka!“

„A já...“ Helgi pokrčil rameny. Už už chtěl prohlásit, že si pamlsek vezme zadarmo, když koutkem oka zahlédl jakýsi pohyb vysoko nad sebou... Unuděně, jako by na ničem nezáleželo, popadl kupcovo zápěstí, odstrčil jeho ruku stranou, vzal mezi palec a ukazovák dražený fondán, a nastavil si jej proti plápolavému světlu loučí pod ochozem věže. Okounějícím to připadalo jako další bláznovství podivného cizince, ale Helgi teď viděl, kam chtěl, a nikdo jiný si to neuvědomoval. Vůbec nevnímal mléčně růžovou barvu cukroví... Tam nahoře, v okně jednoho z paláců, cosi poletovalo... Přimhouřil oči, aby jej neoslepovaly plameny pochodní, a zase hodil fondán na dřevěnou desku stolu.

„Nechci to,“ zavrčel, popadl Leifa za paži a odtáhl jej stranou. „V tom okně někdo mával Ragenhildinými šaty,“ zasyčel polohlasně.

Leif zvedl nenápadně zrak, ale nespátřil nic, než tmavý otvor okna ve výšce nějakých dvaceti sáhů. Přezíravě se usmál...

„Nerozumíš? Čehokoliv jiného bychom si třeba nevšimli,“ pokrčil Helgi rameny. „Co může to děvče vědět, kolik je tu děveček, které někomu zamávají, sotva mají po práci? Zamávala tím, o čem si myslela, že poznáme, a když si všimla, že jsem ji zahlédl, stáhla se dovnitř, aby se neprozradila... Možná ji vězní,“ nadhodil další možnost. „Proto nemůže zavolat nahlas.“

„Možek ti uhnívá, Helgi! Kdo by ji tady věznil, u Odina?“

Oběma bleskla odpověď hlavou ve stejný okamžik...

„Byly s Arletou dobré přítelkyně,“ zapochyboval ještě nahlas Leif, ale v duchu nechoval ani stín pochybností, že by se mohl mýlit.

„Může jí sloužit jako dobré rukojmí.“

Odpojili se od sebe a každý zamířil k jinému konci hradního nádvoří, jako by se snad ani neznali... Helgi se poměřil v síle se dvěma hromotluky z Uladhu a na čtyři rázy přesekl patnáctiliberní sekerou tlustý špalek namočeného jasanu. Leif se procházel mezi zavěšenými uzenými sledi a vzpomínal na podzimní tahy ryb, kdy se hejna ženou pod mořskou hladinou jako temný mrak a v těsném sledu za nimi kříží vlny ostrá žraločí ploutev...

Do chodby obytného paláce vklouzl první a s kusem ryby v ruce. Pokynul ozbrojenci v plášti domácího klanu na pozdrav. Jako by se na Cashelu narodil, prošel ledabylým krokem ke schodišti a začal vystupovat nahoru. Po několika schodech se zastavil a ohlédl se. Ve vchodu se objevila už i silueta Helgiho Trolla a kulaťoučký viking, s palci zastrčenými za opaskem, vstoupil do chodby.

Nyní už ozbrojenec zpozorněl. „Chceš rabovat v komnatách?“ zavrčel varovně. Byl dobře o hlavu a půl vyšší než viking, a ta očividná převaha mu protahovala úzké rty do laskavě pohrdavého úsměšku.

Helgi Troll jej překvapil. „Chci,“ pokývl a hrnul se dál.

Narudlá zář řeřavých uhlíků se přízračně zaleskla na polovytážených čepelích. Ir odstrčil koš s dřevěným uhlím stranou a postavil se Helgimu do cesty. Leif zaváhal. Měl by se pokusit k Ragenhildě proniknout alespoň sám... Ir však už tasil zbraň jako první, ale prozatím ji jen napřímil špičkou k Helgiho krku. Zraky obou Dánů se střetly, jako by jeden čekal od druhého nápad.

„Jde se mnou,“ zkusil Leif. „Prohrál jsem s ním v přetahování lanem dobrý meč. Jde si jej prohlédnout...“

„Ani tebe neznám, pane...“ obrátil se k němu strážný.

„Ani nemůžeš, kmáne. Jsem z Kentu v Británii,“ zalhal Leif znovu. „Tam nahoře bydlí paní Ragenhilda z Ashfordu, v jejímž doprovodu mám místo po pravé straně nosítek.“

Ozbrojenec zavrtěl hlavou a couvl ke zdi, aby měl krytá záda, kdyby jej napadli oba současně. „Cairill UaCashel nikoho z Británie na oslavy nečeká,“ zavrtěl hlavou. „Říkají mi Cormac Železo. Po matce jsem z klanu UíLiatháin, na jejichž zástavě se leskne oštěp z drahého kovu. Ctím jejich prapor, ale mým kovem je cashelská ocel...“ Vyrazil jako vichřice, ženoucí se s podzimkem úzkými horskými údolími. Helgi se v posledním okamžiku skryl za koš s ohněm, pohupující se ve výši ramen. Zbraň křísila o železný, sazemi začernalý řetěz a vyletěla Irovi z rukou.

„Co jsi chtěl říct?“ zasmál se Helgi. Rukama sevřenýma v pěst odstrčil Ira od sebe a pravou nohou přišlápl jeho zbraň k zemi.

Ir se nevzdával, ale jako kdyby to bylo pod jeho důstojnost, ani hlasitějším vzdechnutím nedal svým druhům venku na nádvoří najevo, že byl přepaden a odzbrojen. „Tento den bude jednou slavný tím,“ pronesl zadýchaně, „že svatý Patrick pokřtil krále Aenghuse a o tři staletí později se Cormac Železo, po otci Cormacovi bratranec Cairilla UaCashela, postaral

o žrádlo havranům...“ Z pouzdra na krku vytrhl dýku s krátkou, dvoubřitou čepelí a ohnal se po Helgim.

Viking se jen maličko pohnul vpřed a nastavil dýce svůj meč. Ir ještě stačil stáhnout ruku a uskočit zpět. Víc už ne. V příštím okamžiku vytřeštil oči na šedivý jazyk vikingova meče, který se mu opřel špičkou o hrud', a překotně couvl o krok.

Špička čepele jako jazyk smyslné ženy olízla hrud' Cormaca Železa a chladivě jej políbila v jamce na krku. Helgi Troll se rozmýšlel. Neměl chuť zabíjet, ale zase neměl jistotu, že Ir neztropí povyk, sotva se dostane z jeho moci.

„Odměnou za hřích slabosti je smrt,“ zasípal Cormac Železo, když už Helgiho rozmýšlení trvalo nesnesitelně dlouho, a viditelně polkl. „Bodni!“

„Cormacu UaCasheli!“ zarazil je oba přísný hlas od vchodu. „Chceš umřít v předvečer tak slavného dne?“ Vysoká, štíhlá postava předčasně zestárlé ženy zapůsobila jako chladivý obklad na rozpálené čelo. Okrově světlé, krahující oči, vystoupily ze tmy a abatyše Birgit s rukama pozvednutýma k hlavám obou soků, jako kdyby jim žehнала, vstoupila mezi jejich zbraně.

„Sestro...“ pozdravil ji úklonou Ir a okázale zasunul svou dýku zpátky do pochvy.

„Cesty Boha jsou nevyzpytatelné, Dáne,“ obrátila se po Helgim a položila vrásčitou dlaň na hřbet jeho ruky. „A kdyby nebyla svatokrádež vás dva srovnávat, tak bych řekla, že v tom jste si rovni...“

I viking schoval zbraň do pouzdra bez jediného slůvka nesouhlasu a k tomu se přátelsky zazubil. „Když jsme se viděli naposled, počítali jsme mrtvé.“

„Ne, ne,“ zavrtěla hlavou a přes úzké rty jí přelétl prchavý úsměv. „Když jsme se viděli naposledy, tak se sluneční paprsky draly skrz okna chrámu a rybář lidí se radoval, že do jeho obce

zavítal nový člověk, aby tam už zůstal...“ Obrátila se na Cormaca a pokynula mu, aby se vzdálil.

„U Thorových kozlů, ženo! Ten *nový* člověk,“ zaironizoval Helgi, „by měl být Hakan z Pellwormu? Jestli ano, pak si budete muset najít jiného. Už položil za toho vašeho Ježíše život.“

„Za našeho Spasitele?“ užasle poskočila. „Až tak přesvědčený mi nepřipadal,“ připustila s překvapující upřímností. „Jsi si jistý, vikingu?“

„Tak za ni,“ pokrčil rameny a nemusel vysvětlovat, koho má na mysli. V očích mu blýsklo znovuprobuzeným rozhořčením. „V jeho případě to bylo jedno. Láska, která nikdy nedojde naplnění... A co dokázala ta vaše křesťanka? Zradila jej, když ho Lars, ten norský běs, ukřižoval na stromě, k němuž v noci přicházejí vlci! A ona...“

„Dost, Helgi!“ okřikl ho Leif. „Ona jí to bude chtít říct sama.“

* * *

„Je tady,“ ujistila se abatyše a na chvíli zapomněla na svou horečku. „Přisahala bych, že jsem ji před chvílí spatřila v okně...“

„Žena s takovýma očima patří na maják,“ plácl Helgi nešikovnou lichotku. „Dávala nám znamení, z druhého podlaží, a podle všeho je tam nedobrovolně.“

„Horší jak ženské na tržišti!“ Leif ani nepočkal, až jeho druh domluví. Vyběhl po schodišti a rozhlédl se. S obnaženou čepelí v ruce se otočil na patě a nakoukl po schodišti ještě výš. Opatrně šlápl na první schod a se zavrácenou hlavou, aby mu neuniklo nic, co by se nad ním dělo, vystupoval dál. Táhl tu a podle otevřených padacích dveří nad sebou a toho, že průvan z chodby ještě nestačil vyhnat všechno teplo, usoudil, že tudy před chvílí někdo prošel.

„Očistec!“ ozval se za dveřmi nalevo od schodiště zalykavý Cairillův výkřik a vzápětí se jeho hlas utopil v chroptivém zasténání... Leif se bleskurychle otočil a v pohybu, koutkem oka, zahlédl, že se nahoře něco mihlo. Zaklel, na moment zaváhal, a nakonec seskočil dva schody zpátky. „Helgi?“ houkl dolů. Odpovědí mu bylo napůl nesrozumitelné zabručení, ale to Leifovi stačilo.

Pátravě přehlédln podlaží s dveřmi po obou stranách chodby a zase se pomalu vrátil na první schod ke druhému podlaží... Jeho smysly byly ve střehu. Před chvílí tam nahoře... To docela jistě nebyla zvědavá služebná, prchající ve strachu, že ji někdo přistihne poslouchat za dveřmi. Už na Helgiho nečekal a krok za krokem začal vystupovat vzhůru. Dostal se už téměř do poloviny schodiště, když se jedny z dveří na podlaží, které právě opustil, rozevřely a podle hluku vyšlo pod kamennou klenbu chodby několik mužů. Prozatím jej nemohli spatřit, ale vbrzku by měl na jejich úroveň vystoupit Helgi s abatyší...

Leif na okamžik zaváhal, ale nakonec mávl rukou a hnul se dál...

„Jsem Torcall UaCashel, a chci vědět...“ zaslechl zezdola hlas nějakého mladíka. Leif se ohlédl, ale podle všeho ta slova nebyla určena jemu.

Jen blázen či váhavec nevyužije takové příležitosti, jakou tím Leif útočníkovi naskytl...

Viking vzápětí jakýmsi šestým smyslem vytušil nebezpečí, zvedl hlavu, a v té samé chvíli spatřil temnou masu, řítící se dolů přímo na něj. Vrhł se doprava, přitiskl se ke zdi, a jen co kovová nádoba na dřevěné uhlí proletěla kolem, s nesnesitelným zařinčením dopadla na schody a začala se kutálet dolů, vyrazil vzhůru!

Dole kdosi zakřičel a umkl, až když se chodbou rozlehl ochraptělý hlas královy sestry Birgit. Leif se nezdržoval

a zadýchaně přeskočil poslední schod... Všude prázdno, doleva odbočuje chodbička k točitým kamenným schůdkům na ochoz s cimbuřím. Pak už jen patery dveře a všechny ozdobeny atributy svatého Patricka. Hadi a trojlístek, propletení navzájem do trpné koruny.

„Ragenhildo?“ houkl do chodby...

Docela vzadu, pod ozdobným průčelím nad výklenkem, obloženým dřevem, zabušily dívčí pěstičky na dveře. Hned nato se ozvalo vzlykové zakňourání. Leif se ani neusmál. Jedině tam musela Ragenhilda být, dřevem se obkládají pouze komnaty, určené ženám...

Na schodech dole kdosi zadupal a několik mužů ve vínových pláštích UaCashelů vystupovalo nahoru v jeho stopách. Mrkl dolů a uklidnil se, když si všiml, že v jejich čele se žene Helgi.

„Jsi to ty, Ragenhildo?“ ptal se dál a rozhlížel se, kam mohl zmizet ten neznámý, který po něm hodil uhlák.

„Já!“ křikla v odpověď. Ještě cosi zamumlala, ale v dupotu mužských nohou a kvílivé melodii dud zvenčí už jí nebylo rozumět. Leif přiskočil ke dveřím a sáhl po ozdobné bronzové klice. Zbytečně... Ohlédl se po abatýši.

„Tak hloupá není, aby nevěděla, že stačí stisknout kliku,“ neodpustila si králova sestra. Pospíšila ke dvířkám, a jako kdyby přehlédla zástup pochmurně se tvářících mužů Cashelova klanu, pokynula Helgimu: „Vyraz ty dveře, vikingu, i kdybys je měl rozštípat na třísky! A ty...“ obrátila se na Leifa.

Předešel ji: „Podívám se na ochoz. Ta druhá tu ještě někde musí být.“ Nakoukl do zbylých místností, propletl se mezi cashelskými muži a zamířil chodbičkou k točitým schůdkům.

Nezeptala se, o kom to mluví, jako kdyby dokázala číst jeho myšlenky. „Začni,“ pokývla Helgimu s planoucíma očima. „Někdo si dovolil vztáhnout špinavou ruku na ctnostnou

dívku a uvěznit ji ve své komnatě v předvečer dne Patricka světce! Bůh mu možná odpustí, ale já ne!“ dusila se svatým rozhořčením. „A kdybych snad i já našla ve své duši slitování...“ V koutcích úst jí to zacukalo a téměř vzdorně pohodila hlavou: „Tak docela jistě neodpustí vikingové!“ Hodila rozpačitým úsměvem po Helgim a v očích jí svítilo. „Vám vaše barbarská čest nedovolí odpouštět, že?“ dodala chraptivým hlasem a licoměrně se usmála. „Že?“ zeptala se ještě jednou.

„U Thorových kozlů, ženo!“ vybuchl pobaveně Helgi Troll. „Ještě že vy, křesťani, nás pohany máte!“

* * *

Rány na dveře duněly hradem, se stejnou urputností, jako kdyby beranidlo cizího vojska proráželo hlavní bránu. Na schodech zašustil šouravý krok a mezi vínovými plášti se prodrala vpřed černá klerika.

„Co hlučíte, muži?“ začal otec Alistair káravě. „Pod vámi na loži sténá váš vůdce a ranhojič zvedá oči k nebi, aby prosil Boha o zázrak! Jak může být jeho ruka pevná a nezachvít se, když vy tady...“ Jeho pohled se střetl s očima Helgiho a kněz poděšeně ustoupil, jako kdyby spatřil ďábla. „Pod vámi sténá váš vůdce...“ zadrmolil zrychleně, jako by se bál, že jej viking zardousí dřív, než on stačí doříct, co má na srdci. „... a vy tady hledíte, jak ti samí, kteří možná zabili vašeho vůdce, rabují hrad?“

Helgi se rychlostí myšlenky otočil, opřel se zády o dveře, které se pokoušel ještě před chvílí vylomit a zakroužil mečem před sebou. „Víc Irů padlo norskou ocelí než pod zbraněmi Dánů,“ zavrčel, „ale, při Odinově krvi, skoro mě to jako dánského vlka uráží! Možná přichází doba, abych ten poměr srovnal...“ pokračoval s přezíravým úsměvem. „Na počasí si

nemůžeme stěžovat, v téhle zimě mrtvoly tak rychle zapáchat nezačnou...”

Kněz ustoupil, ale spíš pod přísným pohledem Birgit. Položil ruku na pozvednutý meč jednoho z cashelských, připraveného jej bránit. „Snad králova sestra ví, co činí...” utrousil tónem, který neměl daleko k posměchu. Všichni poznali, že se ještě chystá něco říct. Na okamžik se odmlčel, ale nakonec přece jen promluvil. „Kdyby snad přece nevěděla...” Jeho pohled se vzdorně vzepřel krahujčím očím, „... tak se nesmíme zlobit, vždyť je to jejich rodinná nemoc!”

„Urazils krále!” vybuchla žena.

Smích a hýkání cashelských jí odpověděly výmluvněji, než kdyby otec Alistair svá slova opakoval.

Uklidnila se hned vzápětí. „Pokračuj, Helgi Trolle,” pokývla a jediným pohledem zmrazila rozdmýchanou bojechtivost v očích mužů kolem sebe. „Otec Alistair se dotkl neslušným slovem krále Gormonda a urážka nezůstane nepotrestána!” To už zase vzkřikla popuzeně. „Že se má stát cashelským biskupem? Směji se tomu! Kdo to řekl?”

„Nikdy jsem se nehlásil o takovou poctu,” ozval se do nastalého ticha pokorný knězův hlas. Otec Alistair pochopil, že on a cashelští muži svým chováním prozradili víc, než bylo pro tuto chvíli rozumné. „Nikdy jsem nebažil po něčem menším, než sloužit Bohu. Třeba i na Arainských ostrovech nebo na Monainchaské slatině... Pouze z mé horlivosti byla upečena má nečistá slova, sestro abatyše,” snažil se dostat z kliček, které si sám kolem sebe namotal. „Bůh mi nedaroval svoje učení proto, abych se tady bez hořkosti díval, jak pohané ničí hrad, v němž sám svatý Patrick...”

Nenechala jej domluvit. „Nikdo se těch vikingů ani nedotkne!” třeskl její hlas ještě o poznání rozhodněji, než byli zvyklí. „Ani kdyby si to přál sám Cairill!”

„On je pozval,“ podotkl mladík z UíCashelů s bohatě zdobeným prsním štítem na hrudi. Už podle sebevědomého pohledu v příliš mladých očích bylo znát, že nepatří k těm, kteří v době míru musejí osévat pole a do zemdlení shánět ovce z úbočí hor.

„Torcalle!“ vybuchl kněz tónem, jako kdyby mu právě vrazil dýku do zad. „Měl bys mluvit, když tě vyzvou starší a moudřejší!“

„Budu mluvit, kdy sám uznám za vhodné! Cairill UaCashel mě o posledním samhainu prohlásil svým nástupcem a...“ Zmlkl, jako by jej polil vařící smůlou a střelil polekaným zrakem po králově sestře.

Okrové panenky abatyše Birgit potemněly až do kaštanova. „Přeřekl ses, chlapče?“ zahřměla. „Samhain je pohanský svátek! Jestliže se Cairill účastní takových orgií...“

„Budu jej tedy nazývat Svátkem mrtvých, chceš-li, paní,“ vyklouzl z pasti Torcall UaCashel. „Držíme jej po křesťansku, Bůh ví, že ano, a otec Alistair ti to docela jistě dosvědčí. Jenom to pohanské jméno pořád ještě zůstává v lidských myslích.“ Obrátil se znovu k mužům, jimž jen přítomnost královny sestry bránila v tom, aby se na Helgiho vrhli. „Pozval je!“ pronesl důrazně, jako kdyby si nebyl jist, zda má jeho slovo takovou váhu, aby je nemusel opakovat podruhé. „V bitce jej zranili, ale přivezli ho sem. Cairill, náš pán, jim slíbil svobodu!“

„A soud nad Arletou,“ ucedil Helgi dánsky.

„Co koukáte?“ křikla abatyše, když se ohlédla po mužích z Cairillova klanu. „Pomozte tomu vikingovi! Sama nechám udělat nové dveře a ozdobit je namísto červeného dřeva červeným zlatem z Asturie!“

Helgimu se konečně podařilo vychlípit nejkrajnější desku dveří dost na to, aby mohl vrazit špičku meče do vzniklé škvíry. Zapřel jej o dubový rám veřejí, opřel se do meče jako do páky

a mezeru ještě zvětšil. „Hej!“ křikl na nejbližšího ozbrojen-
ce. „Strč tam něco!“ Sama abatyše vytrhla z pouzdra pod kr-
kem jednoho z cashelských *skain*, krátkou dýku s oboustranně
broušenou čepelí, a provedla, co Helgi potřeboval.

Viking se dostal s mečem ještě o tři palce hlouběji a zapřel
se nohou o zeď. Dřevo skřípavě zapraskalo, ale vydrželo, i když
jen na chvíli. Vzápětí se rozlehla pod okrovou kamennou klen-
bou suchá rána a dřevo prasklo. Helgi zasunul meč do pochvy
a popadl desku oběma rukama. Zabral a nyní ji už lehce vy-
lomil. Železné panty na dveřích vzdorně zaskříply a dveře se
otevřely tak náhle, až viking podvědomě couvl zpět do chodby.

Uvnitř místnosti ucítila Ragenhilda mezi lopatkami ostré
dloubnutí a s nasupeným výrazem se obrátila.

„Pamatuj, co jsem ti řekla,“ zchladila ji Arleta, stojící za ní.
„Vymysli si, co chceš, ale musíš je rozdělit! Máš můj slib, a já
slovo dodržím! A teď už vyjdi na chodbu, nebo vejdou dovnitř
a naleznou mě tady.“

* * *

Leif se zastavil, aby si vydechl, a zvedl ruce nad hlavu. Opřel se
prsty o dřevěnou desku poklopu nad sebou a zkusmo zatlačil.
Škvírou vtrhl dovnitř mrazivý vzduch. Průvan se prohnal skrz
naskrz hradem a tmavorudé uhlíky v koších zjasněly do oran-
žova... Nehlučně zase padací dveře nechal klesnout a špičkou
meče je opatrně nadzdvihl podruhé. Nezaslechl nic, před čím by
se měl mít na pozoru, a tak vyklopil padací dveře vzhůru. Vítr
mu vehnal do tváře sněhové vločky a zašustil o kamenné zdi jako
podzimní listí...

Leif zvedl meč nad hlavu, aby ji bránil před nečekaným
úderem ze zálohy, a obezřetně, schod po schodu, stoupal
vzhůru...

Rej světél dole pod hradbami jako by chtěl nahradit chybějící hvězdy na obloze. Leif Olafson stál na ochozu hlavního hradního paláce a rozhlížel se. Přímo proti němu překvapeně mžoural strážný, zahalený v zasněženém vínovém plášti, podšitým ovčím rounem, a rozháněl rukou poletující vložky.

„Hej, muži! Kdo tudy vyšel přede mnou?“

„Nikdo.“ Ozbrojenec zavrtěl hlavou. „Od chvíle, kdy se setmělo a začal padat sníh, vůbec nikdo. Předtím jenom stará Eilid, co nám sem nosí teplé pivo... Čelo se jí dneska krabátilo jak bouřná obloha,“ uchechtl se strážný a pokračoval: „Ani na pozdrav neodpověděla, že má starosti. Ale to bylo ještě před západem slunce...“ Pojednou se zarazil a položil ruku na jílec meče: „A kdo vůbec jsi, že se vyptáváš?“

„Nikdo jiný?“ ujistil se viking ještě jednou a bez odpovědi se obrátil zpět. Najednou měl naspěch. Jestliže ten, kdo na něj svrhl uhlák, nebyl v žádné místnosti, a ani tady na ochozu, pak musí být s Ragenhildou v jedné komnatě... Seběhl po schodech zase dolů a bez dechu vběhl do chodby u Ragenhildiných dveří...

* * *

Kolik zvědavých mužů a žen se dokáže vtěsnat do úzké chodbičky! Bojovníci Cashelova klanu se smísili s jinými a na konci chodby objímala abatyše Birgit vzlykající Ragenhildu a přes její rameno se o čemsi tiše dohadovala s knězem Alistairem.

Leif se protáhl mezi dvěma muži v plédech, jaké nosí skotští horalé v Albanu, zhnuseně se zašklebil, když ucítil z jejich oděvů pach zkyslého kozího mléka, a mezerou mezi zuby si odplivl.

„Nikoho jsi nenašel, nemám pravdu?“ zaslechl Helgiho šepot.

Leif se otočil: „Myslel jsem, že vyrazíš dveře...“

„To jsem taky udělal,“ odvětil kulaťoučký viking zamyšleně. „Otevřely se jako brána zakleté tvrze a v nich stála dívka jako květ...“ dodal zpěvně, jako kdyby sám skald Sighvet přednášel některou ze svých milostných ság o bohyni Freyje a jejích dobrodružstvích mezi smrtelnými muži. „Ragenhilda plakala a děkovala za osvobození,“ pokračoval jízlivě. „Všichni měli oči jen pro ni, a tak si nikdo kromě mě nevšiml...“

„Arlety...“ nevydržel to Leif a skočil mu do řeči. „Nikde jinde nemohla být, než uvnitř,“ dodal na vysvětlenou.

„Nejsem si docela jistý, že to byla ona,“ přiznal Helgi. „Vlastně jsem si jí všiml až na poslední chvíli, jako kdyby ji thursové zahalili neviditelnou mlhou... Pustil jsem se za ní a na nádvoří mi zmizela.“

Abatyše ještě pořád utápěla Ragenhildu v náručí a hladila ji po dlouhých vlasech barvy zralého obilí.

Nemohla tu její změnu nepoznat, mihlo se Helgimu hlavou a smutně se usmál. To děvče nemá štěstí. Arleta chystala něco, co nedokázal rozluštit. Poštvala proti nim Cairilla a Ragenhildu chtěla... Co, u Thora, s ní vlastně chtěla provést? Pokrčil rameny, tohle netušil. Proč se s ní ta urozená děvka zavřela pod zámek, a teď utíká jako by jí za patami hořelo?

„Helgi!“ Ragenhilda znenadání vykřikla, jako kdyby ji vedli na popravu. Vyvinula z objetí abatyše a se sepjatýma rukama, napřaženýma před sebou jako příd' člunu, si razila cestu mezi rozčilenými muži, stále ještě pobouřenými přítomností vikingů. „Helgi!“ rozlehl se pod klenbou chodby další její srdceryvný výkřik. Už křičela bez ustání a z očí jí stékaly slzy marnosti. „Helgi...“ Zastavila se, opřela čelo o jeho hrud' a vzlykavě se nadechla. „Viděla jsem Ulriku, Helgi!“ vydechla a vztáhla ruku k jeho ruce.

Viking přivřel oči, jako kdyby v té chvíli dostal dřevěnou palici do hlavy.

„Opatrně,“ zachytil odkudsi zdaleka Leifovo varování. „Neměla kdy se s ní setkat!“

„Tvoji Ulriku, Bůh je mi svědkem!“ Otrěla si slzy z očí a zpříma mu pohlédla do tváře. „To pláču nad tebou, Helgi Trolle! Viděla jsem Ulriku z osady Worthing, a ona si na tebe vzpomněla hned, jen jsem se zmínila...“

Zatřásl s ní jako s treskou, když ji chce zbavit malých cizopasných krabů. „Kde? Co řekla...?“ vydechl dychtivě.

„Že si tě pamatuje...“ Saska vzlykavě povzdechla. „Že máš trnkové oči a že...“

„Tak proč kvůli mně pláčeš, bláznivá?“ blaženě se rozesmál.

„Už tady není!“ zmrazila ho. „Opustila tě, vikingu, dnes odtud odjela do kláštera v Kildare a nechce tě nikdy vidět! Co živa bude...“

* * *

Tisíc otázek!

Už tě za ně nenávidím, vikingu! Proč se třeba nezeptáš, jestli *mne* něco nebolí? Nebo jestli nemám strach z chvíle, kdy se to malé začne prodírat na svět... Mám, kdybys to chtěl vědět! Mám strach! Osika se třese mín, i kdyby s ní klátilo deset chlapů... Jenomže pro tebe je to stejně důležité jako hrst písku na pobřeží...

Ne! Prý povídej jen o ní!

Kdy, kde, proč? Proč? On se ptá a ona mi mačká ruku. Ještě čekám, kdy si to vymění... Donekonečna naslouchám jeho otázkám a odpovídám. Řekla to a to... Jako by na tom záleželo! A přitom mi cpou kuřecí stehna, z nichž kape omáčka z brusinek, nakládaných v cukru. Nemám chuť a jíst nechci. Odstrčím jednu ruku a je tu druhá. Té už neuteču, nesmím

odporovat abatyši Birgit, možná nakonec právě její klášter zůstane mým jediným útočištěm...

A už zase se ten měch na vodu začíná vyptávat!

„Už jsem ti všechno řekla, Helgi! Všechno! Musím to opakovat? Tak mě nech s pokojem a...“ Licoměrně se od něho odvracím a zvedám zrak ke kříži na stěně: „A nech mě poděkovat Bohu, že jsem to přežila.“

Nemýlila jsem se, tohle je důvod, který uzná i Birgit, a všechny je vytlačí ven. Lépe a rychleji, než rozlícená medvědice. Teď jen musím padnout na kolena a opřít oči o Krista. Kdy jsem jeho podobu viděla takhle zblízka naposledy? Tenkrát...

Roztrásla jsem se a cítím, jak mi záda zkrabatěla pupínky husí kůže. Ani pomyslet na tu chvíli!

„Nech ji, ona ti později řekne víc,“ slyším abatyši, jak mluví k Helgimu trpělivým hlasem. Klapla západka petlice...

Konečně je pryč! Určitě stojí za dveřmi a nejraději by je vylomlil a vrátil se. Znáám ho už za těch pár měsíců... Mumlám cosi, co se podobá modlitbě, a uhýbám očima před sestrou abatyší. Na něco se ptá, ale já jsem hluchá. Myslím na něho. Cítí se stejně, jako já na mumhanských útesech?

Kdyby tu zůstal o chvíličku déle, tak jsem se přiznala, znám se. Mám strach se mu jenom podívat do očí. „Ona tě nechce vidět, rozumíš?“ šeptám namísto modlitby a chvěji se, když cítím dlaň Birgit na svých vlasech. Nechce tě vidět, Helgi! Stejně mi nebudeš věřit, ani kdyby ti to sama vykřičela do tváře!

Ani já bych tomu nevěřila! Jak tomu tedy můžeš věřit ty! Viking, který má po těle víc jizev, než ubíčováný otrok. Jenomže tvá znamení na kůži jsou o trošičku jiná. Jizvy od železa jsou bělavější než ty od sprostého karabáče... Vím to, líbala jsem takové...

V hrdle mi vyrostlo cosi velkého a najednou nemohu ani polykat slzy... Jizvy na Hakanově těle se mi vybavují pod

přimhouřenými víčky, jako by to bylo před chvílí. Bojím se, že se spletu a začnu ty ruce, jež mne vískají ve vlasech, líbat a šeptat abatyši Hakanovým jménem... Na rameni měl hlubokou od franského kopí a stehno mu prý kdysi rozsekla sekera slámovlasého válečníka odněkud z Upplandu, když se severští králové poškorpili o nějaký zapomenutý ostrov. A...

Úder na dveře!

Proč třískáš do dveří, ty ubožáku? Co mám potom dělat já? Můj Hakan mi umřel před očima s myšlenkou na to, že jsem ho zradila! Co můžu dělat já, než ti závidět a kousat si nehty?

* * *

Její oči sklouzly z kříže a po cestičkách z jílu, vymazaných ve zdi v mezerách mezi kameny, sestupovaly dolů až k zemi.

„Nevěří mi a nikdy ji nepřestane hledat,“ zašeptaly její rty tak tichounce, že téměř neslyšitelné praskání dřevěného uhlí docela zkreslilo slova a proměnilo je v nesrozumitelné zasténání... Ragenhilda se roztrásla chladem ze studených dlaždic, na nichž právě pod křížem chyběla rohožka z kozích chlupů, vzlykavě se nadechla a ohlédla se po abatyši...

Králova sestra seděla na loži s rukama sepjatýma v klíně a dívala se na ni s hněvem ve velkých, okrových očích. „Tys mu lhala, dcero!“ řekla úmyslně hlasitě, aby to Helgi na chodbě zaslechl.

* * *

Leif nevěřičně vytřeštil oči a zadíval se na hady, propletené s trojlístkem na abatyšiných dveřích. Hlas královy sestry poznal hned.

„Přiznej se, je zbytečné zatěžovat svoje svědomí dalším hříchem!“

Leif poodstoupil ode dveří a podíval se za Helgim. Už byl pryč.

„Ona mi to poručila,“ ozvalo se zaštkání.

„Kdo?“

„Přece princezna Arleta, sestro!“

Leif zabušil na dveře.

„Zkroť svou netrpělivost, Helgi Trolle!“ zazněl pánovitě hlas královny sestry. „Ona mi to poví sama!“

„Helgi už hnal strojit koně!“ štěkl Leif. „A já nemám chuť se za ním den a noc štvát, abych mu řekl, že si to ta děvka vymyslela!“

„Já to nemůžu říct!“ zasténala Ragenhilda.

Tón Birgitina hlasu zhrubl. „Čím ti pohrozila?“

Leif vztekle kopl do dveří.

„Co ti slíbila?“ Abatyše v duchu zaúpěla. „Děvče, zprošťuji tě přísahy, dala-li jsi nějakou!“

Leif už nemohl čekat. Mávl rukou a rozběhl se ven. „Helgi!“ Ani si neuvědomil, že Duahan Harfeník mezitím zmlkl a nádvořím zaznívají docela jiné tóny. Vyhnul se ozbrojenci ve vchodu a vyběhl mezi lidi.

Nyní to už nebylo to chaotické přecházení davů od jedné dřevěné kozy, přeložené několika prkny, aby vznikl prodejní stůl, ke druhé... Všichni se tlačili do stran a vytvářeli uprostřed úzkou uličku. I kejkliři, pohazující si s dřevěnými kuželkami, odložil borové špalíky k patě věže, stavěl se na špičky a vyhlížel k bráně.

„Helgi!“ křikl Leif naslepo do davu. „Zastav se! Ona lhala!“

Ruka v rukavici z bronzových plíšků jej popadla za paži a smýkla s ním ke zdi. Leif se vztekle ohnal a srazil ozbrojence k zemi. Na protější straně uličky mezi davem zahlédl vyděšený obličej Bernešky a až nyní si uvědomil, že ramena toho muže jsou zakryta pláštěm docela jiné barvy, než jakou nosí muži Cairillova klanu.

Ozbrojenec tasil ještě vleže a bleskově vyskočil do dřepu. Ťal vodorovně, sotva stopu nad zemí. Berneška vykřikla zbytečně. Leif si stačil všimnout nebezpečí, vyskočil a ve chvíli, kdy se znovu jeho chodidla dotkla země, srazil svým mečem soupeřovu zbraň na mokrou dlažbu. Odkopl meč stranou a přitlačil špičku své čepele pod bradu ozbrojence v plášti smaragdové barvy. „Ztrať se,“ zasyčel. Volnou rukou strčil muže do prsou a schoval meč do pochvy. Odzbrojený protivník zamával rukama, zapotácel se a padl pozadu na zem.

„Leife!“ vypískla Berneška a prodrala se davem až do první řady... Stihla jej varovat až na poslední chvíli. Už ani nestačil znovu vytasit meč. Jen uhnul do strany. Nahá čepel rozpárala vzduch na píd' od jeho hlavy a uvízla v těle jednoho z okounějících kupců.

Viking vydechl a zprudka se otočil. K bráně přijížděl někdo na koni a plášť z toho nejdražšího sukna za ním vlál jako zelený válečný prapor. Pět jeho družiníků se hnalo proti Leifovi s chtivostí po krvi v očích...

Leif odskočil dozadu a hmátl po zbrani... Muž, tísnící se v davu za ním, byl rychlejší. Vytrhl mu meč z kožené pochvy a napřímil jej proti němu. Viking zakroužil kolem dokola jako kanec, obklíčený psy.

„Leife!“ křikla Berneška, aby na sebe upozornila. Muži po své pravici provedla totéž, co se chvíli předtím stalo Leifovi, a hodila ukořistěnou zbraň vikingovi.

Dav zařičel a bránou konečně proklusal mohutný kůň, zchvácený a pokrytý pěnou, v jehož sedle se rozhlížel vysoký, dobře rostlý muž se zlatou úzkou čelenkou v podobě kovového kroužku ve vlasech.

„Král!“ stal se křik davu srozumitelnějším a Leif se na okamžik ze zvědavosti ohlédl.

Gormond Artrí mac Cathail, král Mumhanu, nejjižnějšího království zeleného Erinu, přijížděl sám a v ruce s mečem, na jehož oceli rozkvétaly rzivé květy krve.

Ze stáji vyběhl dvanáctiletý chlapec a sáhl po uzdě.

„Pryč!“ křikl král a kopancem srazil kluka k zemi. „Kde je Cairill UaCashel?“ zahřměl jeho hlas, který nevěstil nic dobrého pro muže, na něhož se ptal. „Kde je ten, jehož meči jsem svěřil tento hrad, aby chránil stezky od východu na západ?“

Překvapeně se odmlčel, když si všiml Leifa, kroužícího s obnaženou zbraní mezi pěti jeho muži... „Zabte ho!“ houkl na své muže a znovu zvedl hlavu, aby opakoval svou otázku: „Kde je Cairill...?“ Už nedomluvil. Ve vchodě do hlavního paláce se objevil ranhojič a uctivě sklonil hlavu.

„Cairilla UaCashela už přinášejí, můj pane!“

* * *

„Tak?“ pobídla abatyše Ragenhildu, sotva z chodby dozněly poslední Leifovy kroky a rozplizly se v hluku zvenčí. „Chceš mi něco říct, dcero!“ zašeptala přísně a loupala očima po své společnici, po celou dobu tiše sedící na polštářích v okenním výklenku a sešívající z liščích kožek velkou pelerínu. „Ty jdi taky pryč, sestro,“ vybídla ji abatyše, obrátila se k oknu a pranic se nestarala o to, jestli ji Winklera zaslechla při svém zaujetí pro práci. Zнала ji příliš dobře, než aby nevěděla, že zvědavostí ani nedýchá.

Thustá žena v černém rouchu jeptišky uraženě vstala a drobnými krůčky vyšla na chodbu.

„Proměnila jsi se, Ragenhildo,“ pronesla abatyše tichým, vyčítavým hlasem ještě dřív, než se za Winklerou docela zavřely dveře. „Proměnila ses a já nevím, kdo teď jsi...“ Králova sestra se usmála při nějaké vzpomínce a zase se rychle vrátila do skutečnosti.

„Vzpomínám si na tvé odhodlání, s nímž jsi odjížděla z našeho kláštera...“

Uvědomila si, že nezačala nejšťastněji, ale nakonec vlastně ještě pořád nevěděla, co se tehdy stalo...

„To odhodlání byl Hakan a nic jiného, sestro abatyše,“ pípala Ragenhilda a natáhla se po konvici s teplým pivem. „Když stál vedle mne, tak...“

„Tak se mohl třeba zbořit svět,“ skočila jí sestra Birgit do řeči. „To znám, také jsem byla dívkou, která než do breviáře, raději nahlížela do zrcadla anebo okukovala šperky a statečné muže, kterých bylo na mumhanském dvoře vždycky dost...“ Usmála se, aby zahнала Ragenhildinu nejistotu. „To bylo dřív, než jsem pochopila, že Bohu se můžeš zalíbit jen čistým životem. To dítě...“ pokývnutím hlavy naznačila, že poznala, co Ragenhilda skrývá pod šaty.

„Hakan je mrtev a stejně tak všichni rytíři, kteří nás tenkrát provázeli do Bílé pevnosti!“ vybuchla Saská žalobným hlasem. „Tos nevěděla, paní? Lars, Šťavnatá lebka mne unesl a každou noc mi znovu a znovu připomínal, co se tehdy stalo ve vašem klášteře...“ Zdvihla oči, rozbouřené do červena od slz. „Za co mě Bůh trestá?“

„Bůh tě netrestá, ale zkouší,“ odsekla abatyše. „Ptala jsem se, proč...“

„Musela jsem přece!“ vyjekla dívka. „Arleta je princezna bez země, ale její slova tady mají váhu! Viděla jsem na vlastní oči! Každý z těch UíCashelů ji poslouchá na slovo jen proto, že se jí kdysi Cairillův bratr dvořil. Musela jsem ji poslechnout! Slíbila mi...“

„Muže?“ skoro uhodla králova sestra.

Přesto k jejímu překvapení zavrtěla Ragenhilda hlavou. „Otce pro dítě, sestro abatyše.“ Pohladila si břicho a sebetřýznitelsky se ušklíbala. „Ten maličký mohl patřit k UíCashelům

a já bych se potom jednou ztratila za sněhové vichřice někde v horách...”

Birgit zvedla hlavu a její krahujčí oči se laskavě vpily do Ragenhildiných. „Poslouchám a moje duše pláče. Rozumím ti dobře, děvčátko?“

Zase zavrtěla hlavou: „Ne, sestro! Já nechci umřít, na to jsem zkusila až příliš. Zmizela bych a Arletino zlato by mi spustilo můstek na galéru do Kentu.“ Vzrušeně poskočila nad tou představou. „Konečně bych byla doma, otec by mne objal a já bych...”

„Vstoupila do řádu...”

„Ale vůbec ne!“ rozkřikla se vztekle. „Začala bych tam, kde jsem skončila!“ Její tvář se proměnila a dívka zase svésila ramena. „Jenomže, to už je pryč. Ona mi už nepomůže...”

Abatyše se natáhla až k ní a zacpala jí ústa dlaní: „Proč jsi tomu vikingovi tvrdila, že Ulrika odjela do Kildare?“

„Arleta mi poručila, že ho mám poslat někam pryč, a Kildare je jediné místo v Erinu, o kterém jsem kdy slyšela. Přece jsem si nemohla vymyslet nějaké město nebo vesnici, kterou by tady nikdo neznal...” Docela nevznešeně si utřela nos do rukávu šatů. „Musela jsem to být já, kdo mu to řekne, od Arlety by tomu nevěřil. Ona ho chtěla odloučit od Leifa. Na oba navednou nestačí...” Všimla si nevěřícího pohledu královny sestry a zrudla ve tváři rozčilením. „Bůh je mi svědkem, že nelžu! Ona chce Leifa Olafsona zabít. Nějak... Nějak hrozně! Nenávidí ho a... Možná to chtěla provést už dnes, dokud jste ji nevyrušili. Říkala mi, že se na dnešní večer chystá nějaké zabíjení. A že jí pomůže Cairill UaCashel...”

„Král!“ ozvalo se pod oknem.

Birgit, abatyše kláštera v Láibe Bláthanna zpopelavěla ve tváři a vyskočila na nohy. „Jak to doslova řekla, děvenko? Vzpomeň si!“

Šum a pokřikování lidí pod oknem na okamžik ustalo a k Birgitiným uším se donesl třesk mečů. Ani ji na mysl nepřišlo, že by to mohl být Leif nebo kdokoli jiný, pro ni bezvýznamný...

Ragenhilda nevzrušeně pohodila hlavou. „Mluvila o Cairillovi, že on má pozvednout meč jako první. Nevím...“ pokrčila dívka rameny. „Nevím proč!“

„Ztratil trpělivost,“ hlesla Birgit zadrhle. „Cairill chce děti a nechce se o ně bát...“ Tíživé mlčení netrvalo ani tak dlouho, než si stačila Ragenhilda uvědomit, co vlastně abatyši napadlo.

Venku zařičel kůň. „Kde je Cairill UaCashel?“ byl oknem slyšet hlas mumhanského krále Gormonda.

„Ne!“ zavrtěla Birgit s hrůzou v očích hlavou a vyskočila na nohy. „Cairill by si krví nějakého vikinga, byť sebestatečnějšího, nenechal znectít den svatého Patricka!“ chrčila ze sebe. „Chtějí zabít...“ Zalkla se tou hrůzou a zapotácěla se. „Možná to už začalo!“ Rozběhla se ke dveřím, narazila do nich, až napotřetí se jí podařilo zmáčknout kliku a vyběhnout na chodbu.

„Kde je Cairill UaCashel, jehož hlavě a meči jsem svěřil tento hrad?“ křičel venku král.

Ragenhilda se vrávoravě zvedla a vstala také. Prstem přejela po desce stolu a přistoupila ke koši se žhavým uhlím. Nastavila dlaně teplu a otrásla sebou. Všechno se hroustí, mihlo se jí hlavou. Úplně všechno...

Děsivý výkřik a zachroptění ji zmrazilo krev v žilách. To bylo blízko! Padla na kolena, po čtyřech se doplížila ke dveřím a vyhlédla do chodby.

Králova sestra Birgit, abatyše kláštera v Láíbe Bláthanna, klečela, ale jinak, než byla zvyklá. Dva muži, poskakující kolem ní jako při šlapáku, utahovali každý jeden konec dlouhého blatinového šátku, omotaného kolem jejího hrdla.

Ragenhildu zalil studený pot. Chtěla křičet, ale jen se zakousla do spodního rtu a silou vůle se dokázala ovládnout. Třásla se strachy. Strčila si do úst sevřenou pěst, aby jí neunikl ani hlasitější vzlyk a po čtyřech zacouvala zpátky do místnosti.

To přece nemohou! zabušilo jí ve spáncích. Chodbou se nesl zdušený chropot a zrychlený dech vrahů. Ragenhilda vytáhla ruku z úst a konečně se rozjektala hrůzou. Co když přijdou sem?

V panice zatékala očima po místnosti. Kam se schovat? Okno je příliš úzké... Pod lůžko! Jediné místo, kde ji nespátří, sotva vejdou do komnaty! Padla na kolena, svezla se do sedu a zajela pod abatyšino lože nohama napřed.

Na chodbě mezitím prohrávala králova sestra svůj boj. Několikrát se jí podařilo plácnout dlaní o zem, jako by se vzdávala, ale ruce vrahů jen ještě víc utáhly škrtící smyčku. Zalykavé chroptění umlkalo...

Ragenhilda se vsoukala co nejdál ke zdi a zůstala ležet na zádech, s hlavou otočenou ke dveřím. Co až přijdou? Jestli budou hledat, tak ji mohou probodnout přímo skrz slamník...

Zabíjení! Tak to říkala Arleta, svitlo Ragenhildě. Chtějí zabít krále, už zavraždili jeho sestru... Vzpomněla si na nenávist v očích otce Alistaira. Věděl to dopředu! A za vším stojí Cairill UaCashel!

Kroky se přiblížily.

„Měla by tam být ještě jedna!“ uslyšela a opět si strčila pěst do úst, aby nebylo slyšet, jak jí cvakají zuby a narážejí ve strachu o sebe. „Ta, co pořád cosi šije...“

„Šla pryč,“ tichounce šeptala Ragenhilda do dlaní. „Winklera šla pryč...“

Na prahu se objevily mužské nohy, zabalené do bot ze psí kůže omotaných řemínky, a kouřem zašedlý lem skotského plédu.

„Rychle, ať nekřičí!“

O kov dýky cinkla přezka řemene. „Není tu!“

„Picullový rohy! Kdyby se Alistair před abatyší neprozradil, mohla zůstat naživu... Nerad zabím ženské.“

„Podívej se pod postel!“

Srdce se Ragenhildě rozbušilo jako o překot.

Chvilíčka před smrtí. Dívka zatajila dech. Jako tehdy, když ji sevřel v kličkách na osm sáhů dlouhý, žlutočerný had... Ted! Ted se podívá...

Na chodbě kdosi zaječel hrůzou.

Vrátila se, mihlo se Ragenhildě hlavou a šťastně se usmála.

„To je ona!“ křikl vrah. Vyskočil a vyřítit se na chodbu se svým druhem v patách. Ragenhilda tichounce zaskučela a rychle se kousla do ruky. Musí počkat! Ted už se pod lůžko dívat nebudou...

* * *

Sestra Winklera kvičela jako podřezávané kůzle. Nedokázala si pomoci. Padla na kolena před mrtvolně bledou tváří abatyše a sepjala ruce. Děsuplnýma očima se kradmo rozhlížela na všechny strany a snažila se mezi svými vyraženými nesrozumitelnými zvuky opakovat slova modlitby.

Na první pohled bylo znát, že abatyši nezahládilo srdce, jak se to někdy stává, koneckonců na dlažbě ještě ležely rozvinuté konce vražedného šátku, ozdobeného vyšíváním vzorem...

Z pootevřených dveří Birgityny komnaty vyšel na chodbu vrah s pichlavýma očima nad vyholenou tváří. Ukázal abatyšině společníci špičaté žluté zuby a zaposlouchal se do zvuků, doléhajících sem zvenčí. Nic jiného slyšet nebylo. Palác byl prázdný, všichni na nádvoří vítali krále...

Winklera křečovitě zavržela hlavou, jako by tím mohla vraha přesvědčit, aby na zamýšlený čin zapomněl. Roztřeseně vztáhla ruku k vytřeštěným očím mrtvé Birgit a přejela jí prsty přes víčka.

„Neutíkej,“ řekl tiše muž v zeleném károvaném plédu klanu Rhydderchů.

Cizák, mihlo se jí hlavou. Rhydderchové žijí v Cymru, v podhůří Cambrianských hor... Takoví nemají zájem na zabíjení v Erinu, museli je najmout...

Za prvním se vynořil druhý. Napadlo ji, že by měla poprosit, aby jí dovolili ještě modlitbu nad Ragenhildou. Určitě ji uškrtili také, přece zrovna odtamtud vycházejí... Opřela se pravou rukou o zem, namáhavě se postavila, a v tom okamžiku si všechno rozmyslela. Bystřeji, než by se od ní dalo čekat, se otočila a směšnými, kolébavými krůčky se rozběhla chodbou k východu z paláce. Na nádvoří jsou lidé, a až jim poví, co se stalo...

Oba vrazi uvažovali stejně. Pustili se za ní a po deseti krocích ji dohnali. Ruka, která Winkleře připomínala medvědí pracku, ji srazila k zemi a strhla pruh látky z levého ramene. Žena dopadla na koleno a setrvačností přepadla dopředu.

„Vstaň, mršino,“ ucedil muž s pichlavým pohledem a nakopl ji pod žebra.

Klepala se hrůzou z toho, co ještě přijde. Ztěžka se zvedala na nohy a očima těkala z jednoho na druhého. Dvojité plátno se svezlo po bílé, dřolíčkovaté paži a odhalilo obrovský, přehnaně bílý prs, potetovaný tmavomodrým žilkováním cév. Zvedla ruce, aby se uchránila před jejich očima, a zasténala pohanou, když v pohledech mužů spatřila jen výsměch.

„Chceš žít?“ zavrčel násilník a sklonil se až k ní. Na krku se mu zahoupal zlatý řetěz a zpod halen vyklouzl nezvykle velký přívěsek, zlatavě průzračný jako kus jantaru. Uvnitř, zalito